

KöleTicaretleri Üçlemesinin 1. Kitabı

Morgan Rice

ARENA BİR

Köle Tüccarları Üçlemesinin

Morgan Rice

Arena Bir

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Arena Bir / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd»,
— (Köle Tüccarları Üçlemesinin)

İtiraf etmeliyim ki, ARENA 1'den önce kıyamet sonrası hiçbir şey okumamıştım. Sevebileceğim bir şey olduğunu düşünmemiştim... Fakat bu kitabın ne kadar bağımlılık yapıcı olduğunu görünce çok şaşırdım. ARENA 1, elinizden bırakmak istemediğinizden, gözleriniz kapanmaya başlayana kadar gece boyu okuyacağınız bir kitap. Okuduğum kitaplarda güçlü kadın kahramanları sevdiğim bir sır değil... Brook sıkı, güçlü, merhametli ve kitapta ayrıca romantizm de olmasına rağmen Brooke bununla yönetilmiyor... ARENA 1'i şiddetle tavsiye ederim. --Dallas Examiner1 Numaralı Çok satan dizisi! ARENA 1 distopyan bir kurgu dizisinin ilk kitabı. New York. 2120. Amerika ikinci bir İç Savaş ile yok edilmiş ve haritadan silinmiş. Bu kıyamet sonrası dünyada, çok az kurtulan var ve birbirlerinden uzaktalar. Üstelik kurtulanların birçoğu büyük şehirlerde yaşayan vahşi çetelerin üyesi, avcılar. Kırsal alanlarda gezip yeni köleler, taze kurbanlar arıyorlar; böylece onları favori ölüm oyunlarında oynatabilirler: Arena 1. Rakiplerin en barbarca yöntemlerle ölümüne savaşmaya çıktığı bir ölüm stadyumu. Sadece tek bir kural var: kimse hayatta kalamaz. Asla. Vahşi doğanın içinde, Catskill Dağlarının yukarılarında, 17 yaşındaki Brooke Moore, kız kardeşi Bree ile saklanarak hayatta kalmayı başardı. Kırsalda gezinen köle toplayıcı çetelere yakalanmamak için çok dikkatli. Fakat bir gün, Brooke yeteri kadar dikkatli olamadığı için Bree yakalanıyor. Köle tüccarları onu aldı ve şehre, yani kesin ölüme götürüyorlar. Brooke, bir donanma mensubunun kızı olarak dünyaya geldi; güçlü ve hiçbir zaman dövüşmekten kaçmaz. Kız kardeşi kaçırıldığında harekete geçiyor ve köle tüccarları yakalayıp kız kardeşini geri almak için her şeyi kullanıyor. Yolda, 17 yaşındaki, kendisi gibi hayatta kalmayı başaran ve erkek kardeşi kaçırılmış Ben ile tanışıyor. Beraber bu kurtarma görevinde bir ekip oluşturuyorlar. Bundan sonrası ise kıyamet sonrası, ikisinin, hayatlarının en tehlikeli sürüşünde köle tüccarları kovaladıkları, New York'un kalbine kadar takip ettikleri macera dolu bir gerilim... Yolda, eğer hayatta kalırlarsa, hayatlarının en zor seçimlerini ve fedakârlıklarını yapmak zorunda kalacaklar ve her ikisinin de hiç beklemediği hisler yaşayacaklar; birbirlerine karşı beklenmedik hisler de dâhil... Kardeşlerini kurtarabilecekler mi?

Ve kendileri de arena da savaşmak zorunda kalacak mı? ARENA 1 Köletüccarları çlemesinin 1. Kitabı ve 85,000 kelimededen oluşuyor. Başlangıçtan itibaren ilgimi çekti ve bir daha da bırakmadı... Bu inanılmaz macera daha başlangıcından itibaren çok hızlı ve macera dolu. Bir tek boş an bile bulamayacaksınız. Paranormal Romance Guild {Dönüşüm} Harika bir hikâye. Gece boyunca elinizden düşürmek istemeyeceğiniz bir kitap. Sonu ise tam bir heyecan seli; o kadar muhteşem ki, daha sonra ne olduğunu öğrenebilmek için hemen ikinci kitabı almak isteyeceksiniz. The Dallas Examiner {Sevilmiş} Morgan Rice bir kez daha inanılmaz yetenekli bir hikâye anlatıcı olduğunu kanıtlıyor... Bu kitap vampir/fantezi türünün genç fanları da dâhil geniş bir kitleyi çekebilir. Hiç beklenmedik ve sizi şoke edecek bir sonla bitiyor. The Romance Reviews {Sevilmiş}

 Rice M.

 Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

BÖLÜM 1	11
BİR	11
İKİ	20
ÜÇ	34
DÖRT	38
Конец ознакомительного фрагмента.	39

Morgan Rice

ARENA BİR (KöleTüccarları Üçlemesinin 1. Kitabı)

Morgan Rice

Morgan Rice Hakkında Morgan efsanevi fantezi serisi, çok satanlar listesinde birinci olan ve on kitaptan oluşan THE SORCERER'S RING serisinin yazarıdır. Serinin ilk kitabı A QUEST OF HEROES ise ücretsiz indirilebilir!

Morgan Rice altı dile çevrilen ve on kitaptan oluşan yetişkin gençlere daha fazla hitap eden en çok satanlar listesinde birinci sırada olan VAMPIR MEKTUPLARI serisinin yazarıdır.

Morgan ayrıca gene çok satanlar listesinde olan kıyamet sonrası anlatan etkileyici THE SURVIVAL TRILOGY üçlemesinin ilk iki kitabı olan ARENA ONE ve ARENA TWO'nun da yazarıdır. Morgan yorumlarınızı dört gözle bekliyor, istediğiniz zaman iletişim kurabilirsiniz.

www.morganricebooks.com

“İtiraf etmeliyim ki, ARENA 1’den önce kıyamet sonrası hiçbir şey okumamıştım. Sevebileceğim bir şey olduğunu düşünmemiştim... Fakat bu kitabın ne kadar bağımlılık yapıcı olduğunu görünce çok şaşırđım. ARENA 1, elinizden bırakmak istemediğinizden, gözleriniz kapanmaya başlayana kadar gece boyu okuyacağınız bir kitap. Okuduğum kitaplarda güçlü kadın kahramanları sevdiğim bir sır değil... Brook sıkı, güçlü, merhametli ve kitapta ayrıca romantizm de olmasına rağmen Brooke bununla yönetilmiyor... ARENA 1’i şiddetle tavsiye ederim.”

—Dallas Examiner

1 Numaralı Çok satan dizisi! ARENA 1 distopyan bir kurgu dizisinin ilk kitabı.

New York. 2120. Amerika ikinci bir İç Savaş ile yok edilmiş ve haritadan silinmiş. Bu kıyamet sonrası dünyada, çok az kurtulan var ve birbirlerinden uzaktalar. Üstelik kurtulanların birçoğu büyük şehirlerde yaşayan vahşi çetelerin üyesi, avcılar. Kırsal alanlarda gezip yeni köleler, taze kurbanlar arıyorlar; böylece onları favori ölüm oyunlarında oynatabilirler: Arena 1. Rakiplerin en barbarca yöntemlerle ölümüne savaşmaya çıktığı bir ölüm stadyumu. Sadece tek bir kural var: kimse hayatta kalamaz. Asla.

Vahşi doğanın içinde, Catskill Dağlarının yukarılarında, 17 yaşındaki Brooke Moore, kız kardeşi Bree ile saklanarak hayatta kalmayı başardı. Kırsalda gezinen köle toplayıcı çetelere yakalanmamak için çok dikkatli. Fakat bir gün, Brooke yeteri kadar dikkatli olmadığı için Bree yakalanıyor. Köle tüccarları onu aldı ve şehre, yani kesin ölüme götürüyorlar.

Brooke, bir donanma mensubunun kızı olarak dünyaya geldi; güçlü ve hiçbir zaman dövüşmekten kaçmaz. Kız kardeşi kaçırıldığında harekete geçiyor ve köle tüccarları yakalayıp kız kardeşini geri almak için her şeyi kullanıyor. Yolda, 17 yaşındaki, kendisi gibi hayatta kalmayı başaran ve erkek kardeşi kaçırılmış Ben ile tanışıyor. Beraber bu kurtarma görevinde bir ekip oluşturuyorlar.

Bundan sonrası ise kıyamet sonrası, ikisinin, hayatlarının en tehlikeli sürüşünde köle tüccarları kovaladıkları, New York’un kalbine kadar takip ettikleri macera dolu bir gerilim... Yolda, eğer hayatta kalırlarsa, hayatlarının en zor seçimlerini ve fedakârlıklarını yapmak zorunda kalacaklar ve her ikisinin de hiç beklemediği hisler yaşayacaklar; birbirlerine karşı beklenmedik hisler de dâhil... Kardeşlerini kurtarabilecekler mi? Ve kendileri de arena da savaşmak zorunda olacak mı?

ARENA 1 Köletüccarları Üçlemesinin 1. Kitabı ve 85,000 kelimedenden oluşuyor.

“Başlangıçtan itibaren ilgimi çekti ve bir daha da bırakmadı... Bu inanılmaz macera daha başlangıçından itibaren çok hızlı ve macera dolu. Bir tek boş an bile bulamayacaksınız.”

—Paranormal Romance Guild {Dönüşüm}

“Harika bir hikâye. Gece boyunca elinizden düşürmek istemeyeceğiniz bir kitap. Sonu ise tam bir heyecan seli; o kadar muhteşem ki, daha sonra ne olduğunu öğrenebilmek için hemen ikinci kitabı almak isteyeceksiniz.”

—The Dallas Examiner {Sevilmiş}

“Morgan Rice bir kez daha inanılmaz yetenekli bir hikâye anlatıcı olduğunu kanıtıyor... Bu kitap vampir/fantezi türünün genç fanları da dâhil geniş bir kitleyi çekebilir. Hiç beklenmedik ve sizi şoke edecek bir sonla bitiyor.”

—The Romance Reviews {Sevilmiş}

YAZARIN KİTAPLARI

THE SORCERER'S RING

Kahramanların Görevi

A QUEST OF HEROES (Book #1)

A MARCH OF KINGS (Book #2)

A FATE OF DRAGONS (Book #3)

A CRY OF HONOR (Book #4)

A VOW OF GLORY (Book #5)

A CHARGE OF VALOR (Book #6)

A RITE OF SWORDS (Book #7)

A GRANT OF ARMS (Book #8)

A SKY OF SPELLS (Book #9)

A SEA OF SHIELDS (Book #10)

A REIGN OF STEEL (Book #11)

A LAND OF FIRE (Book #12)

A RULE OF QUEENS (Book #13)

THE SORCERER'S RING

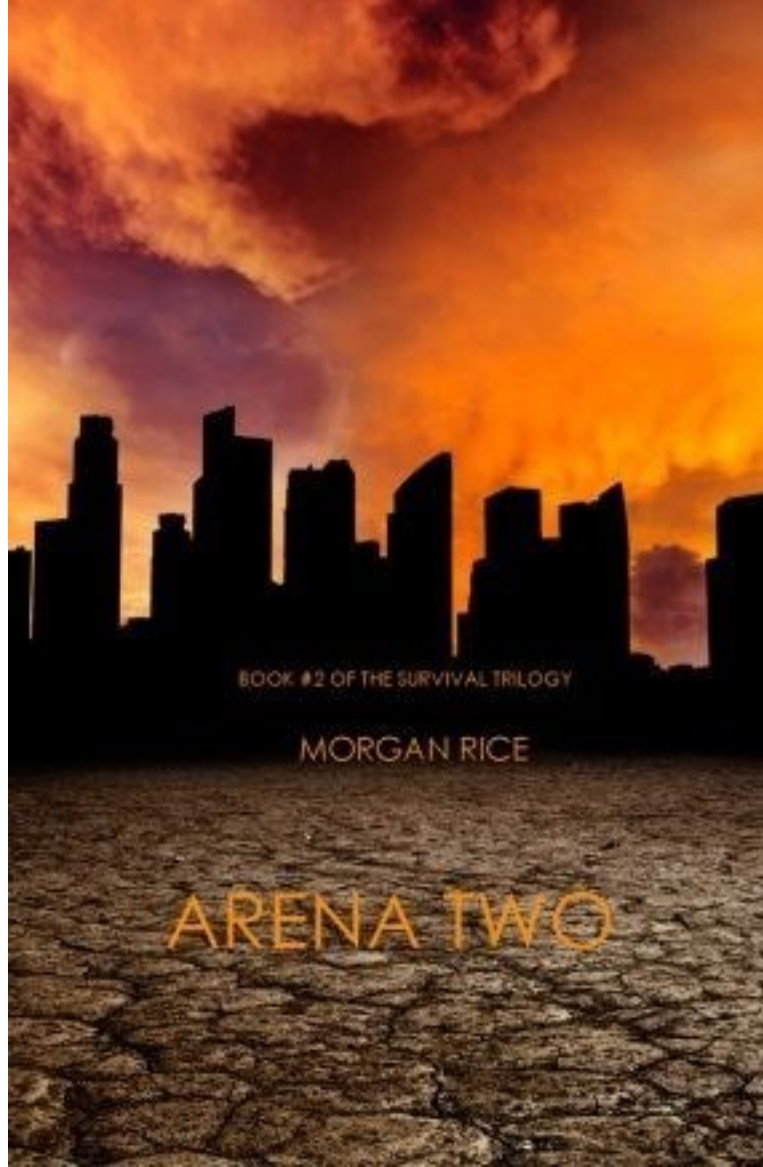

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Genel Yayın Yönetmeni: Ferhat Bal

Morgan Rice Arena Bir

Orijinal Adı: Arena One

Yayıncı Sertifika No: 19845 ISBN 978-605-5391 Kapak Tasarım: HayalEvi Baskı ve Cilt:

Bariş Matbaacılık & Mücellit

Güven Sanayi Sitesi C Blok Topkapı-İstanbul

Tel: 0212 674 85 28

1. Baskı 2013 (2000 adet) ELF YAYINCILIK

www.elfyayincilik.com

BÖLÜM 1

BİR

Bugün diğerlerinden daha acımasız bir gün. Dağa doğru yaptığım yürüyüşümde acımasızca eserek bir kamçı gibi suratıma inen rüzgar, dev çam ağaçlarından süpürdüğü karları üzerime doğru atıyor. On beş santimetrelilik karın altında kaybolmuş olan ayaklarım, bana aşırı küçük gelen çizmelerin içinde sıkışmış haldeler. Onları sağa sola oynatarak, ayak tabanlarımın nerede olduğunu anlamaya çalışıyorum. Aniden esen rüzgar o kadar kuvvetli ki, nefes almakta güçlük çekiyorum. Kendimi oyuncak bir kar küresinin içine doğru giriyormuş gibi hissediyorum.

Bree, Aralık ayında olduğumuzu söylüyor. Noel gününe kalan zamanı hesaplamayı sevdiği için, bulduğumuz eski bir takvimin üzerindeki günleri karalıyor. Bunu o kadar büyük bir hevesle yapıyor ki Aralık ayının henüz çok uzaklarda olduğunu ona söylemeye dilim varmıyor. Ona elindeki takvimin üç yıllık olduğunu veya dünyanın sonu geldiğinden beri takvim yapımı durduğu için, asla yeni bir tanesini bulamayacağımızı söylemeyeceğim. Ablalar bunun içindir.

Bree her halükarda inançlarına sıkıca sarılacaktır zaten. Onun için kar demek her zaman Aralık ayı manasına gelmiştir. Aksini söylesem bile fikrini değiştireceğinden şüphe ederim. İşte size 10 yaşına girmiş tipik bir çocuk.

Bree'nin anlamak istemediği şey, kış ayının buralara daha erken geliyor olduğu. Catskills'in1 doruklarında zaman ve mevsimler daha farklı şekilde ilerliyor. Burada, bir zamanlar New York şehri olan yıkıntıların üç saat uzağında yapraklar, Ağustos ayının sonlarında düşmeye başlayarak, gözün alabildiği yere kadar uzanan dağ sıralarının üzerine saçılıyor.

Takvimimiz bir zamanlar günceldi. Üç yıl önce buraya ilk vardığımız zaman yagan karı gördüğümde buna inanmamış ve hayretler içinde takvimi kontrol etmişim. Takvim yaprağının nasıl olup da Ekim ayını gösterdiğini anlayamamıştım. Bu kadar erken gelen karın anormal bir durum olduğunu düşünmüştüm. Ancak kısa sürede durumun böyle olmadığını anlamıştım. Çünkü bu dağlar o kadar yüksek ve o kadar soğuklar ki burada kış, sonbaharı canlı canlı yiyor.

Eğer Bree takvimi çevirip, arka sayfalarına bakacak olsa, büyük ve kalitesiz harflerle yazılmış tarihi görebilir: 2117. Tabii, bu takvim üç yıllık. Kendini yaşadığı heyecana fazlaca kaptırdığı için, dikkatlice bakmayı akıl edemediğini düşünürdüm.

En azından öyle umuyordum. Fakat son zamanlarda içimden bir ses, aslında Bree'nin her şeyin farkında olduğunu, ancak kendisini hayaller dünyasına bırakmayı tercih ettiğini söylüyor.

Tabii ki üç yıldır işe yarar bir takvimimiz yoktu. Bir cep telefonu, bilgisayar, televizyon, radyo, internet veya bunlara benzer bir teknolojiye de sahip değiliz. Elektrik veya musluk suyunu saymıyorum bile. Fakat yine de üç yıl boyunca, kendi başımıza hayatta kalmayı becerebildik. Nadiren açlık çektiğimiz yaz aylarında hayatta kalmak daha kolay oluyor. Bolca somon balığının olduğu dağ ırmaklarında, en azından balık tutarak tok kalabiliyoruz. Hatta bunca zamandan sonra, her şeye rağmen, kiraz, hatta az da olsa elma ve armudun yetiştiği bostanlar bile var. Arada bir, şansımız yaver giderse bir tavşan bile yakalayabiliyoruz.

Fakat kışlar tahammül edilemez. Her şey donmuş veya ölmüş durumda. Geçen her yılla beraber, bizim sonumuzun da böyle olacağından iyice emin oluyorum. Bu kış ise şimdiye dek yaşadıklarımızın en kötüsü. Kendimi işlerin düzeleceğine dair ikna etmeye çalışıyorum; ancak karnımıza bir şey girmeyeli günler oldu ve kış da henüz yeni başlamış sayılır. İkimiz de açlıktan bitap düştük ve üstüne üstlük Bree de hastalandı. Bu iki durum pek de hayra alamet sayılmaz.

Dün attığım talihsiz adımları takip ederek, yemek bulma umuduyla dağa doğru güçlükle ilerlerken, artık hiçbir şansımızın kalmadığını hissetmeye başlamıştım. Bree'nin öylece

uzanmış bir halde beni bekliyor oluşu, yığılıp kalmamı engelleyen tek düşünceydi. Kendime acımayı bir kenara bırakıp, Bree'nin suratını aklıma getirmeye çalıştım. Hastalığı için ilaç bulamayacağıma eminim, ancak bunun geçici bir soğuk algınlığı olduğunu ve iyi bir yemekle, biraz ısınmanın tedavi için yeterli olacağını umuyorum.

Asıl ihtiyacı olan şey, ateş. Fakat şöminemizi artık kullanmıyorum. Köle tacirlerinin çıkacak duman ve koku sayesinde yerimizi tespit etmeleri riskini göze alamam. Fakat bugün ona bir sürpriz yapacağım. Kısa bir süreliğine olsa da, şansımızı deneyeceğim. Bu, şömine ateşine bayılan Bree'nin moralini yerine getirecektir. Hele bir de buna eşlik edebilecek bir yemek bulabilirsem (bu bir tavşan gibi küçük bir şey bile olabilir), iyileşme süreci hepten hız kazanacak. Sadece fiziksel olarak iyileşmesinden bahsetmiyorum. Son birkaç gündür umudunu kaybetmeye başladığını fark ettim (Bunu gözlerinden anlayabiliyorum). Onun güçlü kalmasına ihtiyacım var. Hiçbir şey yapmadan oturup, gözlerimin önünde yitip gitmesine izin veremem. Tıpkı annemizin de başına geldiği gibi.

Yüzüme tokat gibi çarpan ani rüzgar bu sefer o kadar uzun ve acımasız ki, kafamı eğerek, geçmesini bekliyorum. Rüzgar kulaklarımın içinde uğulduyor. Ah, bu havalara uygun bir palto için neler yapmazdım ki. Yıllar önce yol kenarında bulduğum kapüşonlu bir svetsörtü giyiyorum. Sanırım bir oğlan çocuğuna aitti, bu sevindirici bir şey. Çünkü uzun kollarını kıvrarak, eldivenmişler gibi kullanabiliyorum. 170 santimetre civarlarında olan boyum pek de kısa sayılmaz. O yüzden

bu svetsörtün sahibi kimse, epey uzun biri olmalı. Acaba onun kıyafetini giydiğimi bilse bunu kafasına takar mıydı diye merak ediyorum. Sonra büyük ihtimalle ölmüş olduğu aklıma geliyor. Tıpkı diğer herkes gibi.

Pantolonumun durumu da pek farklı değil: onca yıl önce şehirden kaçtığımızdan beri halen aynı pantolonu giydiğimi utançla fark ediyorum. Pişmanlık duyduğum tek bir şey var ise o da şehri bu kadar alelacele terk edişimizdir. Sanırım burada, yukarlarda bir yerlerde halen açık bir dükkan bulabileceğimi ya da en azından Kurtuluş Ordusu2 benzeri bir şeyle karşılaşacağımı düşünmüş olmalıyım. Bu düşüncelerim aptalca; çünkü kıyafet satan dükkanların hepsi çoktan yağmalandı. Sanki bir gecede dünya bolluk içindeki bir yerden, kıtlığın kol gezdiği bir yere dönüşmüştü. Babamın evindeki çekmecelerde tek tük giyecek bir şeyler bulabilmişim. Bunları Bree'ye verdim. Babamın kıyafetlerinin ve çoraplarının onu sıcak tutacak olması içimi rahatlatmıştı.

Rüzgar sonunda kesiliyor. Tekrar esmeye başlamadan önce başımı doğrultup, düzlüğe varana kadar iki katı bir hızla ilerlemeye başlıyorum.

En tepeye vardığımda, sızlayan bacaklarımın üstünde zorla nefes alarak, etrafa göz gezdiriyorum. Ağaçların daha seyrek olduğu bu bölgenin ilerisinde küçük bir göl var. Bu göl de diğerleri gibi donmuş bir halde ve üzerinden yansıyan güneş ışınları o kadar keskin ki gözlerimi kısmak zorunda kalıyorum. Derhal önceki gün iki kayanın arasına sıkıştırdığım oltama bakıyorum. Gölün üzerine doğru bükülü halde, ucundan sarkan uzun bir ip parçası, buzun üzerindeki küçük bir delikten içeri doğru sarkıyor. Eğer olta eğik vaziyette ise bu akşam Bree'nin karnı doyacak demektir. Eğer değilse, hiçbir şey yakalayamadığını anlayacağım, önceki günlerde de olduğu gibi. Durumun ne olduğunu anlamak için bir ağaç kümesinin içinden, karları aşarak geçiyorum.

Olta dümdüz. Hiç şaşırmadım.

Yüreğim parçalanıyor. Küçük baltamla, buzun üzerinde başka bir küçük delik açsam mı diye düşünüyorum. Ama bunun bir şeyi değiştirmeyeceğini çoktan biliyorum. Sorun olan deliğin yeri değil, gölün ta kendisi. Toprak kazıp solucan bulamayacağım kadar donmuş bir halde. Hem zaten nereyi kazmam gerektiğini de bilmiyorum. Doğuştan gelen bir avcılık veya tuzak kurma yeteneğim yok. Yolumun buralara varacağını bilsem, çocukluk yıllarımı izcilere katılarak, hayatta kalma yöntemlerini öğrenmekle geçirirdim. Fakat şu an yaptığım her işte kendimi o kadar yetersiz hissediyorum ki. Nasıl tuzak kurulacağını bilmemem bir yana, balıkçılık yeteneğim karnımızı doyurmaya yetmiyor.

Babamın kızı, yani bir deniz piyadesinin kızı olarak iyi bildiğim tek şey olan dövüşmek, burada hiçbir işe yaramıyor. Hayvanlar alemine karşı bu kadar çaresiz olsam bile, en azından iki bacaklılara

karşı kendimi koruyabilirim. Gençliğimden itibaren, istesem de istemesem de, babam onun, yani bir deniz piyadesinin kızı olmam ve bununla gururlanmam için oldukça ısrarcıydı. Tabii aynı zamanda hiç sahip olamadığı oğlu olmamı da istiyordu. Beni boks, güreş ve çeşitli dövüş sanatları kurslarına kaydettiriyordu. Bir bıçağın nasıl kullanılması gerektiği, silahların nasıl ateşleneceği, vücuttaki basınç noktaları ve bel altı dövüşmenin kurallarını bana uzun uzun öğretti. Bunlardan daha önemli ise güçlü olmamı, asla korkup, ağlamaman gerektiğini bana sürekli hatırlattı.

İşin komik tarafı ise bana öğrettiği şeyleri kullanma şansını asla bulamamış olmam. Öğrettiği şeylerin bu dağın başında bana hiçbir faydası dokunmuyor. Çünkü burada benden başka tek bir kişi dahi yok. Asıl bilmem gereken şey, tekmelerimi nasıl savuracağım değil, yiyecek bir şeylere hangi yollardan ulaşabileceğim. Eğer başka birisiyle karşılaşırsam, yapacağım şey onu yere yıkmak değil, yardım istemek olacaktır.

Yukarlarda bir yerlerde daha küçük başka bir göl olduğunu hatırlıyorum. Kendimi maceraya yatkın hissettiğim bir yaz günü, dağın üst kısımlarına doğru çıkmıştım. Geçen yazdan beri gitmediğim bu göl, yarım kilometrelik dik bir yokuşun bitiminde yer alıyordu.

Kafamı yukarı doğrultup, iç geçiriyorum. Kırmızımsı tonlara bürünmüş olan asık suratlı güneş, çoktan batmaya başlamıştı bile. Şu an yapmak isteyebileceğim son şey daha da yukarılara çıkmak. Çünkü kalan son enerjimi de, aşağıya varabilmek için harcamam gerekiyor. Son günlerde ne zaman yalnız başıma kalsam, babamın sesi kafamın içinde gittikçe güçleniyor. Kendime kızarak, bunu engellemeye çalışıyorum. Ancak bir şekilde, başarısız oluyorum.

"Moore, sızlanmayı kes ve ilerlemeye devam et!"

Babam bana her zaman soyadıyla hitap etmeyi sevmiştir. Benim bundan rahatsızlık duymam, onu ilgilendirmiyordu.

Eğer şimdi geri dönersem, Bree bu gece aç kalacak. Aklıma gelen en iyi fikir, yemek bulmak için son şansım olan yukardaki o göl. Ayrıca Bree'nin ısınmasını da istiyorum. Fakat buradaki bütün odunlar ıslak bir vaziyettedir. Rüzgarın daha güçlü olduğu üst kesimlerde, çıra olarak kullanabileceğim kurulukta odunlar bulabilirim. Dağa doğru bir bakış daha atıyorum ve tırmanmaya karar veriyorum. Oltam yanımda, kafamı eğerek yürüyüşe başlıyorum.

Kasıklarına batan milyonlarca iğne ve ciğerlerimi delen soğuk hava, her bir adımımı ıstıraba döndürüyor. Rüzgar hızlanırken kar, tıpkı bir zımpara kağıdı gibi suratıma sürtünüyor. Tepemde bir kuş, benimle alay ediyormuş gibi ötüyor. Tam bir sonraki adımı atamayacakmışım gibi hissettiğimde, kendimi bir sonraki düzlüğe varmış buluyorum.

Çok yükseklerde olan bu düzlüğü diğerlerinden ayıran bazı noktalar var; çam ağaçlarının sıklığı görüş mesafesini üç metreye kadar indiriyor. Ağaçların bir tente gibi çekilmiş geniş dalları, gökyüzünü görmeye engel oluyor. Karın içi ağaçlardan düşen sivri, yeşil iğnelerle kaplanmış. Ağaçların geniş gövdeleri ise rüzgarın önünü kesmeyi başarmış. Sanki kendimi, dünyanın geri kalanından saklanmış küçük ve özel bir krallığın topraklarındaymış gibi hissediyorum.

Durup, ağaçların arasından görünen manzaraya bakıyorum. Görüntü inanılmaz. Babamın dağın orta kesimlerinde yer alan evindeki manzaranın her zaman harika olduğunu düşünmüşümdür. Ancak burada, yani en tepe noktada ise manzara olağandışı. Dağın zirveleri her bir yöne doğru yükseliyor. Onların ardında, uzaklarda, parıldamakta olan Hudson Nehri'ni bile görebiliyorum. Ayrıca dağın çevresinde dolanan, dikkate değer şekilde sağlam kalmayı başaramış yolları da buradan seçmek mümkün. Yolların sağlam kalmış olmasının sebebi büyük ihtimalle kimsenin onları kullanarak, dağa çıkmamasından kaynaklıdır. Şahsen şimdiye kadar tek bir araç dahi görmedim. Kara rağmen, yollar açık; yokuşlu, viraj yollar, üzerlerindeki suların çekilmesi için güneşin altına uzanmış bir halde bekliyor. Ve şaşırtıcı bir şekilde, karların çoğu erimiş.

İçimi ani bir endişe sarıyor. Yolların, araçların geçmesini imkansız kılan buz ve karla kaplı olmasını tercih ederim. Çünkü bu günlerde benzin ve araçlara sadece Arena Bir için insan arayan acımasız kelle avcıları, yani köle avcıları sahipler. Her yerde devriye gezerek, hayatta kalanları

arıyorlar. Bulduklarını ise kaçıracak, arenaya köle olarak getiriyorlar. Duyduğuma göre, orada, hayatta kalanları sırf eğlenceleri için birbirleriyle ölümüne dövüştürüyorlar.

Bree ve ben şanslıydık. Burada bulunduğumuz yıllar içinde bir tane bile köle avcısına rastlamadık. Fakat sanırım bunun nedeni, bu kadar yüksek ve uzak bir noktada yaşıyor olmamız. Ancak bir kere çok uzaklardan, nehrin diğer tarafında ki bir yerlerden geçen köle avcılarının ait bir arabanın motorundan çıkan gürültüyü işitebilmişim. Aşağılarda bir

yerlerde, devriye gezdiklerine eminim. Asla risk almıyorum. Dikkat çekmediğimizden emin oluyor, ihtiyacımız olmadıkça ateş yakmayıp, gözlerimi Bree'nin üzerinden asla ayırmıyorum. Çoğu zaman avlanmaya giderken, onu da yanıma alırım. Bu kadar hasta olmasaydı, bugün de yanımda olurdu.

Düzlüğe geri dönüp, küçük gölü gözüme kestiriyorum. Öğleden sonrası güneşinin altında parıldayan donmuş göl, adeta kayıp bir mücevher gibi, ağaçların arasındaki çalılarda uzanmış, duruyor. Yaklaşarak, kırılmayacağından emin olmak için deneme amaçlı birkaç adım atıyorum. Sağlamlığından emin olunca, biraz daha ilerliyorum. Kemerimden çıkardığım baltayı seçtiğim bir noktaya sertçe birkaç sefer indiriyorum ve bir çatlak oluşuyor. Bıçağımı çekerek, eğiliyorum ve çatlağın tam ortasına doğru sivri ucunu indiriyorum. Çatlağın içinde bıçağı oynatarak, bir balığın çıkabileceği genişlikte bir delik oyuyorum.

Düşe kalka gölün kenarına koşuyorum ve oltayı iki ağacın arasına yerleştirdikten sonra çıkardığım ipi, göle geri koşarak, oluşturduğum delikten içeri bırakıyorum. Metal kancanın buzun altında yatan balıkların ilgisini çekeceğini umarak, ipi birkaç kere hızlıca çekiştiriyorum. Ancak hem bunun boş bir çaba olduğunu, hem de bu dağlarda artık yaşayan bir şeyin kalmadığını düşünmekten kendimi alamıyorum.

Burası o kadar soğuk ki oturup, oltayı izlemem imkansız. Hareket halinde olmalıyım. Dönüp, gölden uzaklaşmaya başlıyorum. Batıl inançlara yatkın olan tarafım eğer burada öylece durup, göle bakmayı kesersem, belki bir balık tutabileceğimi söylüyor. Ağaçların etrafında dolaşarak ısınmak için ellerimi ovuşturuyorum. Fakat pek işe yaradığını söyleyemem.

İşte o an kuru odun aklıma geliyor. Belki birkaç dal parçası bulurum diye etrafıma şöyle bir bakıyorum ama boşuna. Toprağın üstü tamamen karla kaplanmış bir halde. Ağaçların dalları ve gövdeleri bile karla örtülüler. Fakat uzakta bir yerde, rüzgarın üzerindeki karları döktüğü ağaçlar gözüme çarpıyor. O tarafa doğru yürüyüp, ellerimle kabuklarını kontrol ediyorum. Dallardan bazılarının kuru olduğunu anlayınca, rahatlıyorum. Baltamı çekip, büyük dallardan birini kesiyorum. Bu kadar büyük bir dal ihtiyacımı karşılayacaktır.

Karın içine saplanmasını istemediğimden, onu havada yakalıyorum. Ağacın gövdesine dayadıktan sonra, tam ortasından kesip, ikiye ayırıyorum. Elime çırılardan oluşan küçük bir yığın geçene kadar kesmeye devam ediyorum. Bunları kardan korumak için ağacın gövdesindeki bir oyuga yerleştiriyorum.

Diğer ağaçların gövdelerini incelerken, bir şey dikkatimi çekiyor. Dikkatle bakarak, ağaçlardan birine yaklaşıyorum ve kabuğunun diğerlerinininkinden daha değişik olduğunu fark ediyorum. Evet, bu öbürleri gibi bir çam ağacı değil, bir akçaağacı. Bu kadar yükseklerde bulunmasına şaşırıyorum ama onu tanıyabilmiş olmama ise daha çok şaşırıyorum. Aslına bakarsak, bir akçaağacı, belki de doğada tanıyabileceğim tek şey bile olabilir. Tüm çabalarıma rağmen, aklıma hatırlamak istemediğim bir anım geliyor.

Ben henüz gençken, babam beni doğada bir geziye çıkartmayı kafasına koymuştu. Neden olduğunu Tanrı bilir ya, akçaağaçların sıvısını akıtmak için böyle bir yolculuğa çıktık. Tanrının bile unuttuğu bir bölgeye uzun süren bir araba yolculuğu yaptık. Benim elimde metal bir kova, onun elinde bir ibrik ucu, yanımda ise tur rehberi ile mükemmel akçaağacını bulmak için ormanda saatler boyunca gezindik. İbrik ucunu taktığı ilk ağaçtan sonra suratında oluşan hayal kırıklığı ifadesini hatırlıyorum. Babam şurup beklerken, ağaçtan renksiz bir sıvı akmıştı.

Rehberimiz ona gülerek, akçağağaların şurup değil, besi suyu ürettiğini söylemişti. Bu suyun kaynatarak, şurubu elde edebildik. Bunun saatlerce süren bir işlem olduğunu söyledi. Bir litrelik şurup için 300 litrelik besi suyu gerekiyordu.

Elindeki kovadan taşan sıvıya baktıktan sonra sanki biri onu kandırıp, dolandırmışçasına, babamın suratı kırmızı bir renk aldı. Babam, tanıdığım en gururlu adamdı ve birinin onu aptal yerine koymasından daha çok nefret ettiği bir şey varsa, bu da onunla dalga geçilmesiydi. Gülen tur rehberine fırlattığı kova, adamı kıl payı iskaladı. Babam beni elimden tutup, öfkeyle oradan ayrıldı.

Bu olaydan sonra, bir daha asla doğa yürüyüşlerine çıkmadık.

Yaşananları kafaya fazla takmayan ben, bu geziden keyif bile almıştım. Gerçi babam dönüş yolu boyunca burnundan solumuştu ama olsun. Geri dönmeden önce besi suyundan,

küçük bir bardağın içinde bir miktar aşırımı başarmıştım. Ona çaktırmadan arada bir birkaç yudum aldığımı hatırlıyorum. Şekerli suya benzeyen bu şeye bayılmıştım.

Bu ağacı sanki ailemden biriymiş gibi hemen hatırlamıştım. Dağın bu kadar yükseklerinde yer alan türünün bu örneği o kadar güçsüz ve cılız ki, içinde birazcık bile besi suyu olsa, buna şaşırırdım. Fakat kaybedecek bir şeyim yok. Bıçağımı çekip, aynı noktaya defalarca indiriyorum. Açılan deliğe bıçağı saplayarak, derinlere itiyorum ve iyice çeviriyorum. Fazla bir beklentim yok.

Akan bir damla besi suyunu gördüğüm de inanılmaz şaşırıyorum. Bir süre sonra besi suyunun yavaşça damlamaya devam ettiğini görünce ise hepten apışıp, kalıyorum. Parmağı uzatıp, dokunuyorum ve dilime değdiriyorum. Şeker beni diriltirken, çok iyi bildiğim bu tadı hatırlıyorum. Hatırlamamla beraber, bu olanlara inanamıyorum.

Besi suyu şimdi çok daha hızlı akıyor ve yere düşen damllarlar yüzünden birçoğunu kaybediyorum. Kova veya benzeri bir şeyler bulabilmek için gözlerimi umutsuzca etrafımda gezdiriyorum. Sonra aniden aklıma termosum geliyor. Plastik termosu kemerimden çıkarıp, baş aşağı tutarak içindeki suyu döküyorum. Etrafımda, özellikle bunca kar varken, temiz su bulmak oldukça kolay. Fakat bulduğum bu besi suyu, şu an benim için sudan değerli. Keşke uygun bir ibrik ucum olsaydı diye düşünürken termosu ağacın hizasına getiriyorum. Termosu ağacın gövdesine elimden geldiği kadar bastırarak, çıkan

sıvının çoğunu yakalamayı başarıyorum. Biraz yavaş doluyor ama birkaç dakika içinde termosun yarısını doldurmayı başarıyorum.

Sıvı akmayı kesiyor. Acaba tekrar başlar mı diye birkaç saniye bekledikten sonra, termosu çekiyorum.

Etrafıma şöyle bir baktığımda, beş metre ilerimde başka bir akçağağ olduğunu görüyorum. Hızla o yöne doğru ilerliyorum, bıçağımı büyük bir hevesle kaldırıyorum, kafamda termosu doldurduğum ve tadına baktığı zaman Bree'nin suratının alacağı ifadeyi hayal ederek, sert bir darbe indiriyorum. Pek besleyici olmayabilir ama onu mutlu edeceği kesin.

Ancak bıçağımın bu seferki darbesinde, hiç beklemediğim bir yarılma sesi çıkıyor ve ardından ise tahtaların çıkardığı iniltilere benzer bir gürültü yükseliyor. Tüm ağacın eğilmekte olduğunu görüyorum ve geç de olsa farkına varıyorum ki bir buz tabakasının üzerinde duran bu ağaç, çoktan ölüymüş. Tepeden aşağı yuvarlanması için gereken son şey, bıçağımın indirdiği darbeymiş.

Bir dakika içinde, en azından on metre uzunluğunda olan bu ağaç, yere çakılıyor. Kar ve çam ağacı dikenlerinden oluşan koca bir bulutu da yerden kaldırıyor. Birileri beni fark etmiş olabilir diye çömeliyorum. Kendime çok kızgınım. Yaptığım şey düşüncesiz ve aptalcaydı. Ağacı daha dikkatli incelemeliydim.

Etrafta kimsenin olmadığını fark edince, kalp atışlarım birkaç dakika içinde normale dönüyor. Mantıklı olmaya çalışıp,

ağaçların sürekli kendi başlarına devrildiğini, bunun için illa insanların gerekli olmadığını kendime hatırlatıyorum. Az önce ağacının durduğu yere baktığım zaman, gördüğüm şeyden emin olamıyorum. Durduğum yerde kıpırdamadan, inanmayan gözlerle bakıyorum.

İlerde, bir ağaç topluluğun arkasında, dağın hemen yanına inşa edilmiş taştan yapılmış bir kulübe bulunuyor. Küçük, düzgün kesilmiş bir kare şeklindeki bu yapının genişliği yedi, yüksekliği beş metre civarında ve yüzlerce yıllık kesme taşlardan yapılmış duvarlara sahip. Bir kemerin içine yerleştirilmiş olan ahşap kapı ise aralık.

Bu küçük kulübe o kadar iyi kamufle olmuş ve çevresiyle o kadar uyumlu ki, ona bakarken bile zar zor seçebiliyorum. Duvarları ve çatısı karla kaplı olan kulübenin taşları, tabiat ile uyum içindeler. Kulübe o kadar eski görünüyor ki sanki yüzlerce yıl önce yapılmış gibi. Burada ne işi olduğunu, neden ve kim tarafından yapılmış olabileceğini bir türlü anlayamıyorum. Belki bir orman korucusunun eviydi. Belki inzivaya çekilmiş birine aitti. Ya da hayatta kalma konusunda takıntılı olan birine.

Yıllardır kimse buraya gelmemiş gibi görünüyor. Giriş katının dışarısını ve içerisini inceleyerek, bir hayvan ya da insana ait ayak izi var mı diye kontrol ediyorum. Fakat buna dair bir iz göremiyorum. Karın başladığı birkaç gün önceyi düşünüp, kafamda hesaplamalar yapıyorum. En azından üç gündür buraya gelen veya giden olmamış.

İçerde bulabileceğim şeyleri düşündükçe, kalbim hızla atmaya başlıyor. Yiyecek, giyecek, ilaç veya silah. Ne olursa olsun, bu tanrının bir lütfu olurdu.

Açıklıkta dikkatlice ilerlerken, izlenmediğimden emin olmak için omuzum üzerinden geriye doğru bakıyorum. Hızla hareket ederken ardımda, karın içinde, büyük ve dikkat çeken ayak izleri bırakıyorum. Ön kapıya ulaştığımda, arkama dönüp, son bir kez daha bakıyorum. Kapının önünde dikilip, etrafı dinliyorum ama kulağıma gelen tek ses yakınlardaki bir dereye ve rüzgara ait. İçerde saklanan hayvanları son kez uyarmak için, baltamın sapıyla kapıya sert bir şekilde vuruyorum.

Cevap yok.

Karı sürükleyerek, kapıyı hızlıca açıyorum ve içeri adımımı atıyorum.

İçerideki karanlığa gözlerimin alışması biraz vakit alıyor. Odayı aydınlatan tek şey, küçük camlardan içeri sızmakta olan günün son ışıkları. İçerde burayı sığınak olarak kullanan hayvanların olması ihtimaline karşın sırtımı kapıya dayayarak, tetikte bekliyorum. Bu şekilde birkaç saniye daha durduktan sonra, gözlerim loş ışığa tamamen alışıyor ve yalnız olduğumu anlıyorum.

Bu küçük ev ile ilgili fark ettiğim ilk şey, sıcaklığı. Büyük ihtimalle bu kadar küçük ve alçak bir tavana sahip olup, dağın hemen bitişiğine inşa edildiği için ya da rüzgarlardan korunduğu için. Camları sonuna kadar açık ve kapısı aralık

olduğu halde, içerisi, dışarıya nazaran en az on beş derece daha sıcak. Babamın evinde şömine yaktığımız zaman bile bu kadar ısınmıyoruz. Bir kere babamın evi ucuza mal edilmiş bir yerdi. Kağıt kadar ince duvarlar, kalitesiz bir yalıtıma sahip ev, üstüne üstlük tam da rüzgarın estiği yönde yer alan bir tepenin ucuna yerleştirilmişti.

Fakat burası daha farklı. Taş duvarlar o kadar kalın ve ustaca yapılmışlar ki kendimi burada rahat ve güvende hissediyorum. Kapıyı kapatsam, camlara tahtalar yerleştiresem ve kullanıma hazır görünen şömineyi yaksam, buranın daha ne kadar ısınabileceğini hayal etmekte zorlanıyorum.

İçerisi, geniş bir odadan oluşuyor. Gözlerimi kısarak, işime yarayacak ufakta olsa bir şeyler bulabilmek için karanlığı tarıyorum. Şansıma, buraya savaştan beri kimse girmemiş gibi görünüyor. Şimdiye dek gördüğüm evlerin tümünün camları kırılmış, içleri yıkıntıya dönmüş ve kablolarına kadar işe yarayabilecek her şeyleri yağmalanmış bir haldeydi. Ama bu ev, onlardan farklı. Sanki sahibi bir gün kalkıp, gitmiş gibi temiz, düzenli ve el değmemiş görünüyor. Savaştan bile önce terk edilmiş olabilir. Tavandaki örümcek ağlarını, şaşırtıcı konumunu ve ağaçların arasında ne kadar iyi saklanmış olduğunu göz önüne alırsam, onlarca yıldır burada kimsenin yaşamadığını düşünmek gayet makul.

İlerdeki duvarda yer alan bir nesneyi genel hatlarıyla görüyorum. El yordamıyla karanlıkta ona doğru ilerliyorum. Ellerim ile ona dokunduğum zaman, bunun bir komidin olduğunu anlıyorum. Parmaklarımı, pürüzsüz, tahta yüzeyinde gezdirirken, üzerini kaplayan tozu hissedebiliyorum. Parmaklarım, çekmece kolları olduğunu anladığım yuvarlak şeylere rastlıyorum. Nazikçe çekerek, açıyorum. Çekmecelerin içerisi görmek için fazla karanlık olduğundan, elimi içlerine sokup,

tarıyorum. İlk çekmece boş çıkıyor, tıpkı ikinci gibi. Kalanları hızlıca açarken, umutsuzluğum iyice artıyor; ta ki beşinci çekmeceye ulaşına kadar. Çekmecenin arkalarında, bir şeyler elime geliyor. Onu yavaşça dışarı doğru çekiyorum.

Işığa doğru kaldırıyorum ama en başta ne olduğunu anlayamıyorum; fakat parmaklarım alüminyum folyoya değdiğinde, bunun ne olduğunu hemen kavriyorum: çikolata. Üzerinden birkaç ısırik alınmış, ancak halen orijinal ambalajına sarılı ve çoğu duruyor. Folyoyu biraz açıp, burnuma yaklaştırdıktan sonra kokluyorum. Bu inanılmaz: gerçek bir çikolata. Savaştan beri çikolatamız olmamıştı.

Koku, içimde, keskin bir açlık hissi uyandırıyor ve ambalajı yırtıp, çikolatayı silip süpürmemek için insan üstü bir irade gösteriyorum. Kendimi güçlü olmak için zorlayarak, paketi dikkatlice geri sarıyorum ve cebime saklıyorum. Tadını çıkarmak için Bree ile beraber olacağımız anı bekleyeceğim. İlk ısıriğı aldığı zaman suratının alacağı şekli düşünerek, gülümsüyorum. Bu paha biçilmez olacak.

Artık her türlü hazineye rastlayabileceğime dair büyük bir umutla, kalan çekmecelerin de altını üstüne getiriyorum. Ancak kalan her şey boş çıkıyor. İlgimi tekrar odaya çeviriyorum.

Her bir köşesini, duvar diplerini araştırıyorum. Fakat içerisi terk edilmiş bir halde.

Ansızın, yumuşak bir şeyin üzerine basıyorum. Eğilip, elime alıyorum ve ışığa doğru kaldırıyorum. Şaşırılmış bir haldeyim: bu bir oyuncak ayı. Yıpranmış ve tek gözü eksik olabilir, ancak Bree oyuncak ayılara bayılır ve geride bıraktığı ayıcığını her zaman özlemiştir. Bunu görünce mutluluktan havalara uçacak. Anlaşılan bugün, onun şanslı günü.

Oyuncağ ayıyı kemerimin içine sıkıştırıp, kalkarken, parmaklarım yerdeki yumuşak bir şeye sürünüyor. Kaldırıp, baktığımda, bunun bir atkı olduğunun farkına memnuniyetle varıyorum. Siyah renkli ve tozla kaplı olduğu için onu karanlıkta görememişim. Onu boynuma ve göğsüme yaklaştırdığım da sıcaklığını hissetmeye başlıyorum bile. Cama doğru tutarak, üzerindeki tozu atması için iyice silkeliyorum. Işığın altında şöyle bir göz gezdirdiğim de uzun ve kalın olduğunu, hatta üzerinde tek bir delik dahi olmadığını fark ediyorum. Saf altın gibi. Hemen boynuma sararak, kıyafetimin içine sokuyorum. Şimdiden ısınmaya başladım bile. Tozdan dolayı, hapşırıyorum.

Güneş batıyor ve anlaşılan göre bulabileceğim her şeyi çoktan buldum bile. Kapıya doğru yöneldiğimde ayağımı sert, metalden bir şeye çarpıyorum. Durup, dizimin üstüne çöküyorum ve bunun bir çeşit silah olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Hayır, değil. Bu tahta zeminden çıkan demir bir topuz. Tıpkı bir kapı koluna benziyor.

Sağa, sola oynatıyorum ama hiçbir şey olmuyor. Döndürmeyi deniyorum ama gene sonuç yok. Şansımı deneyip, kenarından yukarı doğru, sertçe çekiyorum.

Açılan gizli bir kapıdan, etrafa tozlar yayılıyor.

Aşağı doğru bakıyorum ve buranın iki metre yüksekliğinde, toprak zemine sahip bir oda keşfediyorum. Kalbim, ihtimalleri düşündükçe hızlanıyor. Eğer burada yaşasaydık ve başımız dertte olsaydı, Bree'yi buraya saklayabilirdim. Bu küçük kulübe gözümde gittikçe daha çok değer kazanıyor.

Sırf bu da değil. Aşağıya baktığım da, gözlerim parlak bir şeye takılıyor. Tahta kapıyı ardına kadar açıyorum ve merdiveni hızlıca aşağı indiriyorum. Ellerimle etrafa dokunarak, zifiri karanlığın içine dalıyorum. Bir adım atmamla beraber, elim bir şeye geliyor. Cam. Duvarlara gömülü rafların üzerinde sıralanmış şekilde duran cam kavanozlar bulunuyor.

Birini çekip, ışığa doğru tutuyorum. İçindeki şeyler kırmızı ve yumuşak görünüyor. Reçele benziyorlar. Teneke kapağı hızlıca açıp, burnuma yaklaştırıyorum ve kokusunu içime çekiyorum. Ahududuların keskin kokusu, adeta bir tokat gibi yüzüme iniyor. Parmağımı içine daldırıp, kepeçliyorum ve tereddüt içinde dilime değdiriyorum. Bunun sahiden de ahududu reçeli olduğuna inanamıyorum. Tadı da o kadar güzel ki sanki daha dün yapılmış gibiler.

Hızlıca kapağı geri takip, şişeyi ceplerimden birine tıkaştırıyorum ve tekrar raflarla ilgilenmeye başlıyorum. Ellerimi karanlığın içinde gezdirdiğimde, bu şişelerden an az bir düzine

daha olduğunu anlıyorum. Bana en yakın olanı kaptığım gibi ışığa geri dönüyor ve şişeyi kaldırıyorum. İçindekiler turşuya benziyor.

Şaşkınlık içindeyim. Burası resmen bir altın madeni.

Keşke yanıma daha fazlasını alabilseydim ama ellerim donmak üzere ve taşıyabilecek yerim yok. Ayrıca hava da kararıyor. O yüzden turşu kavanozunu bulduğum yere geri bırakıp, merdiveni çekiyor ve gizli kapıyı ardımdan sıkıca kapıyorum. Keşke yanımda bir kilidim olsaydı; tüm bu şeyleri korumasız bir halde bıraktığım için tedirginlik duyuyorum. Ama sonra kendime buraya yıllardır kimsenin uğramadığını ve eğer o ağaç düşmeseydi, benim de asla fark etmeyeceğimi kendime hatırlatıyorum.

Evi terk ederken, kapıyı, burayı artık yeni evimizmiş gibi gördüğüm için korumacı bir duyguyla, sıkıca kapıyorum.

Ceplerim dolu bir şekilde göle doğru koşturuyorum. Fakat hissettiğim bir hareketlilik ve duyduğum bir ses, olduğum yerde donup kalmama neden oluyor. Birisi beni izlemiş olabilir mi, diye endişeleniyorum. Ancak yavaşça arkama dönüp baktığım zaman, daha farklı bir manzarayla karşılaşyorum. Yıllardan beri gördüğüm ilk geyik bu. İri, kara gözleri, benimkilere kilitlenmiş bir halde. Birden geriye dönüp, kaçmaya başlıyor.

Nutkum tutulmuş bir haldeyim. Neredeyse bir ayımı geyik arayarak geçirmiş, yeteri kadar yaklaşarak, bıçağımı bir tanesine fırlatabileceğimi ummuştum. Ancak karşıma bir tanesi bile çıkmamıştı. Belki yeteri kadar yükseklerde avlanmıyordum. Belki en başından beri buradaydılar.

Ertesi sabah ilk iş olarak buraya dönmeye ve gerekirse tüm gün beklemeye karar veriyorum. Eğer bir kere buraya gelmişse, belki tekrar geri dönebilir. Onu bir dahaki görüşümde, öldüreceğim. Karnımızı haftalarca tok tutabilir.

Göle geri dönerken içim umutla dolu. Oltama yaklaştığım zaman, yüreğim yerinden oynuyor: olta neredeyse yarısına kadar bükülmüş bir vaziyette. Heyecan içinde titreyerek, buzun üzerinde düşe kalka koşuyorum. Çılgıncasına sallanan ipi yakalıyorum ve yeteri kadar sağlam olması için dua ediyorum.

Hızlıca ipi çekiyorum. Büyük bir balığın da kuvvetli bir şekilde beni çektiğini hissedebiliyorum. İpin kopmaması, kancanın kırılmaması için sessizce yalvarıyorum. Son kez hızlı bir şekilde yükleniyorum ve balık uçarak delikten fırlıyor. Bu, kolum büyüklüğünde kocaman bir somon balığı. Buza inmesiyle beraber çırpınarak, kaymaya başlıyor. Koşup, yakalamak için uzanıyorum ama ellerimin arasından kayarak, buzun üstüne geri düşüyor. Ellerim onu tutamayacak kadar kaygan, bu yüzden elbisemin kollarını indirerek, daha sıkı bir şekilde tekrar yakalamaya çalışıyorum. Ellerimin içinde çırpınarak, en sonunda ölene kadar en az otuz saniye boyunca kıvrınıyor.

Şaşkına dönmüş bir haldeyim. Bu, aylardan beri yakaladığım ilk balık.

Buzun üzerinde kayarak, balığı gölün kenarına bıraktığımda, mutluluktan uçar bir haldeyim. Bir şekilde hayata dönüp,

göle geri dönecek diye korktuğum için üzerini karla kaplıyorum. Bir elime olta ve ipi alıp, diğeriyle de balığı kapıyorum. Ceplerimden birinde kavanozu, diğeriyle ise termosla beraber sıkışmış çikolata ve belimde ise oyuncak ayıyı hissedebiliyorum. Bree bu gece birçok zenginliğin tadına varacak.

Alınacak tek bir şey kaldı. Kuru odun yığınlarının bulunduğu yere dönerek, serbest olan elimle alabildiğim kadar çok kütük alıyorum. Birkaçı düştüğü için, istediğim kadar alamıyorum ama şikayet edecek halim de yok. Geri kalanlar için sabahleyin dönebilirim.

Eller, kollar ve cepler dolu bir halde, günün son ışıkları altında, hazinelerimi düşürmemeye dikkat ederek dağdan aşağı inmeye başlıyorum. Yol boyunca kulübe aklımdan bir an için bile çıkmıyor. Orası mükemmel bir yer ve kalbim ihtimalleri düşündükçe daha hızlı atıyor. İhtiyacımız olan şey tam olarak öyle bir yer. Babamın evi fazla dikkat çekici, hemen ana yolun kenarında bulunuyor. Fazla açıkta kaldığımız için aylardan beri endişe içindeyim. Evin yanından geçen tek bir köle avcısı ve işimiz bitik. Uzun zamandır oradan taşınmamızı istiyorum ama nereye gidebileceğimize dair hiçbir fikrim yoktu. Bu kadar yüksek noktalarda hiç ev yok.

Bu kadar yükseğe, yolun kenarına inşa edilmiş olan bu küçük kulübe o kadar iyi kamufle olmuş bir durumdaki sanki bizim için yapılmış. Kimse bizi orada bulmayı başaramaz. Başarsalar bile, araçları olmadan, tırmanarak gelmek zorundalar ve ben böyle bir noktadan, onları iki kilometre uzaktan bile tespit edebilirim.

Ayrıca evin neredeyse hemen kapısının önünde temiz su kaynağı da bulunuyor; böylece yıkanmak ve kıyafetlerimizi temizlemek için her dışarı çıktığımda Bree'yi yalnız bırakmak zorunda kalmam. Her yemek hazırladığımda ise su almak için elimde kovalarla defalarca göle kadar inmem de gerekmez. Üstümüzü örten bu kadar ağaç varken, rahatça şömineyi yakabilecek olmamızdan ise bahsetmiyorum bile. Balık ve av etliyle dolmuş bir evde, içi yemek dolu bir bodrum katına sahip olursak, daha güvende ve sıcakta oluruz. Kararımı verdim: yarın buraya taşınacağız.

Omuzlarımdan büyük bir yük kalktı. Kendimi yeniden doğmuş gibi hissediyorum. Uzun zamandan beri ilk defa açlığın içimi kemirmediğini, soğğun parmak uçlarıma saplanmadığını hissediyorum. Ben aşağılara doğru inerken, rüzgar bile arkamdan eserek sanki bana yardım ediyor. Sonunda işlerin lehimize döndüğünü, artık başarabileceğimizi biliyorum.

İşte şimdi, hayatta kalabiliriz.

İKİ

Babamın evine alacakaranlıkta ulaşıyorum. Sıcaklık düşmekte, kar ise kalınlaşmış, ayaklarım altında hışırdıyor. Ormandan çıkıyorum ve yol kenarına dikkat çekici bir şekilde tünemiş evimizi görüyorum. Her şeyi yerli yerinde, bıraktığım gibi görmek içimi rahatlatıyor. Etrafıma bakınarak insan veya hayvana ait olabilecek ayak izleri arıyorum ama bir şey göremiyorum.

Evin içinde hiç ışık yanmıyor ama bu normal bir durum. Asıl yanıyorsa şüphelenirdim. Elektriğimiz yok, bu yüzden ışık olması için Bree'nin mum yakmış olması gerekirdi ve böyle bir şeyi ben olmadan asla yapmaz. Birkaç saniye boyunca durup, etrafı dinliyorum ama çıt yok. Ne boğuşma sesleri, ne yardım çığlıkları, ne de hastalık kaynaklı inilti. Rahat bir nefes alıyorum.

Bir tarafım, eve döndüğüm zaman, içeri doğru uzanan ayak izleri, ardına dek açılmış bir kapı, kırılmış camlar ve Bree'yi de kaçırılmış olarak bulacağımdan hep korkmuştur. Bu kabusu defalarca gördüm ve her seferinde terler içinde uyanıp, Bree'nin orada olup olmadığını kontrol etmek için odasına koştum. Ama o her zaman orada, güven içinde uyuyor olur ve ben de kendimi azarlarım. Artık bunca yıldan sonra, böyle endişelenmeyi kesmem gerektiğinin farkındayım. Ancak nedense bundan kurtulamıyorum: Bree'yi ne zaman tek başına bıraksam, kalbime sancılar saplanır.

Halen tetikte, etrafımdaki her şeyi algılamaya çalışarak, günün solmakta olan ışıkları altında evimizi inceliyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu ev en başından beri hoşuma gitmemiştir. Hiçbir özelliği olmayan dikdörtgen bir kutunun içine oturtulmuş, yapıldığı ilk günden beri eski, şimdi ise çürümüş gibi duran ucuz ve mavi renkli bir dış kaplamayla süslenmiş olan tipik bir dağ evi. Ucuz plastikten yapılmış olan, az sayıdaki pencereleri küçük ve araları açık. Daha çok karavan parklarında rastlanabilecek cinsten bir yere benziyordu. Yedi metrelik bir genişliğe sahip bu ev aslında tek bir yatak odasına sahip olmalıyken, yapının aklına nereden estiyse, iki küçük yatak odası ve bunlardan daha bile küçük bir salona sahip.

Savaştan önce, dünya halen normal bir yerken burayı ziyaret ettiğimi hatırlıyorum. Babam evde olduğu zamanlar şehirden uzaklaşabilmek için bizi buraya getirirdi. Nankörlük yapıyormuş gibi gözükmek istemediğim için mutluymuş gibi davranır ama içten içe bu evden nefret ederdim; bana her zaman karanlık ve boğucu geldiği gibi, içerde hep bir küf kokusu da olmuştur. Çocukken, buradan bir an önce gitmek için hafta sonlarının bitmesini sabırsızlıkla beklerdim. Kendime sessizce yeminler eder, büyüdüğüm zaman buraya asla adımımı atmayacağımı söylerdim.

İşin komik tarafı ise şu an buraya minnettarım. Burası hem benim, hem de Bree'nin hayatını kurtardı. Savaş başladığı zaman şehirden kaçmaktan başka bir seçeneğimiz yoktu. Burası olmasaydı ne yapardık bilemiyorum. Eğer bu ev bu kadar yukarlarda ve uzaklarda olmasaydı, çoktan köle avcıları tarafından kaçırılmıştık. Küçükken nefret ettiğiniz şeyleri, büyüdüğünüzde takdir edebiliyor olmanız ne kadar da komik. Kısmen büyüdüğünüzde yani. On yedi yaşındayım ama kendimi yine de büyümüş görüyorum. En azından son birkaç yıl içinde birçoğundan daha hızlı büyüdüm.

Evimiz yolun kenarında, bu kadar açıkta kalmıyor olsa ve birazcık daha küçük, korunaklı ve ağaçların arasında bulunsa, şimdi olduğum kadar endişeli olmazdım. Gerçi, kağıt inceliğinde duvarlara, akıtan bir çatıya ve rüzgarı engellemeyen pencerelere, her halükarda sahip olacaktık. Burası asla konforlu ve sıcak bir ev olmayacaktı. Fakat en azından güvende olacaktık. Şimdi buraya ve ardındaki geniş açıklığa bakınca, evimizin bir boy hedefi gibi durduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum.

Karları ezerek ön kapımıza doğru ilerlerken, içerden havlama sesleri yükseliyor. Köpeğimiz Sasha, ona öğrettiğim şeyi

yapıyor: Bree'yi korumak. Ondandır o kadar memnunum ki. Bree'yi o kadar dikkatle izliyor ki en ufak seste dahi havlıyor; böylece ne zaman avlanmaya gitsem, içim biraz da olsa rahat oluyor. Gerçi havlaması aynı zamanda yerimizi belli edebilir diye endişeleniyorum; ne de olsa havlayan bir köpek, insanların varlığına işaret eder. Tam da köle avcılarının kulak kabartacağı cinsten bir ses.

Hızla içeri girerek, Sasha'yı susturuyorum. Elimdeki odunları tutmaya çalışarak, kapıyı kapatıyorum ve karanlık odaya giriyorum. Sessizleşen Sasha kuyruğunu sallayarak, üstüme doğru zıplıyor. Altı yaşındaki çikolata renkli bu Labrador, hayal edebileceğim en sadık köpek ve dostlardan biri. Eğer o olmasaydı, Bree çok uzun bir süre önce bunalıma girebilirdi. Hatta ben bile girebilirdim.

Suratımı yalayarak, inilti çıkararak Sasha, her zaman olduğundan daha da heyecanlı görünüyor; belimin çevresini ve paketlerini koklayarak eve özel bir şeyler getirmiş olduğumun çoktan farkına vardı bile. Onu sevebilmek için odunları yere bırakıyorum. O kadar zayıf ki vücuduna değen ellerim, kaburgalarını sayabiliyor. İçime bir suçluluk dalgası yayılıyor. Fakat Bree ve benim durumumuz daha farklı değil. Yediğimiz her şeyi onunla paylaşıyoruz, yani bu konuda eşitiz. Gene de ona daha fazlasını verebilmek isterdim.

Burnuyla dokunduğu balık elimden fırlayarak, yere düşüyor. Anında saldırdığı balık, yerde kaymaya başlıyor. Balığın üzerine tekrar zıplayarak, dişlerini geçiriyor. Fakat tadını sevmemiş olmalı ki, dişlerini çekiyor. Bunun yerine, onunla oynayarak, yerde bir o yana, bir bu yana sürüklemeye devam ediyor.

Bree'yi uyandırmak istemediğim için, sessizce "Sasha, dur!" diyorum. Ayrıca onunla fazla oynar da, etini ziyan edebilir diye endişeleniyorum da. Sasha itaatkar bir şekilde duruyor. Fakat halen o kadar heyecanlı ki, ona bir şeyler vermek istiyorum. Cebimden çıkardığım kavanozun kapağını açarak, parmağımınla aldığım reçeli ona doğru uzatıyorum.

Uzun dilinin üç hamlesiyle parmağımın bir damla bile reçel bırakmıyor. Dudaklarını da yaladıktan sonra gözleri irice açarak, daha fazla istediğini belirtiyor

Kafasını okşayıp, bir öpücük kondurduktan sonra ayaklarımın üzerine doğruluyorum. Ona bu kadarlık reçel vermenin cömert mi, yoksa acımasızca mı olduğu kafama takılıyor. Ev, her gece olduğu gibi karanlık halde. Ateşi çok nadir yakarım. Isınmaya ne kadar ihtiyacımız olsa da dikkat çekmek istemiyorum. Fakat bu gece durum farklı. Yakacağım bir ateş, Bree'nin hem ruhsal ve fiziksel tedavi sürecine yardımcı olacaktır. Hem zaten yarın buradan ayrılacağımız için biraz riski göze almaya hazırım.

Büfeye doğru ilerleyerek, buradan bir adet çıkmak ve mum alıyorum. Bu evin en iyi yanlarından biri, deniz piyadesi olan babamın, beklenmeyen durumlar için her zaman hazırlıklı olma takıntısının bir neticesi olan koca bir mum zulasına sahip oluşu. Hatırlıyorum da, tüm bu mumları ilk gördüğüm zaman onunla dalga geçmiş, ona istifçi diyerek, takılmıştım. Fakat

şimdi elimizde o kadar az kaldı ki, keşke daha fazlasını istifleyseydi diyorum.

Kalan son çakmağımızı çok nadir kullanarak ve motosikletin deposundan birkaç haftada bir damlattığım birazcık benzin ile çalışır halde tutuyorum. Babamın motosikleti için her gün Tanrı'ya şükrediyorum ve babama da, onu son kez doldurduğu için minnettarım; Halen bir avantaja ve değerli bir şeye sahip olduğumuzu bana düşündüren bu alet, eğer her şey baş aşağı giderse, buradan kurtulmak için son şansımız olacak. Babamın her zaman garaja koyduğu bu aracı, savaştan sonra buraya ilk geldiğimiz zaman, derhal buradan çıkarıp, tepenin yukarısına, ağaçların arasına götürdüm ve kimsenin bulamayacağı şekilde üstünü çalılar ve dallarla örttüm. Çünkü birisi evimizi keşfedecek olsa, ilk bakacağı yer garajımız olur.

Ayrıca annemin tüm itirazlarına rağmen, babamın bana bu aleti kullanmayı öğretmiş olmasına memnunum. Yanındaki sepeti yüzünden öğrenmesi diğer motosikletlerden daha zordu. Babamın sepette oturmuş, aracı her stop ettirişimde bana bağırarak emirler verişini hatırlıyorum. Motoru kullanmayı, bu yokuşlarla dolu, affı olmayan dağ yollarında, ölmekten korkarak öğrendim. Yamaçtan aşağı bakarak, yüksekliği hesapladığımı ve ağlayarak, direksiyona geçmesi için ona yalvardığım zamanları hatırlıyorum. Fakat o hep reddederdi. İnatla orada oturur, sızlanmayı kesip, tekrar denememi beklerdi. Ve böylece, kullanmayı öğrendim. Özetle, böyle şartlar altında büyüdüm.

Sakladığım günden beri ona elimi sürmedim. Benzine ihtiyacım olmadığı sürece gidip de ona bakma riskini almıyorum. Bunu da zaten sadece geceleri yaparım. Bir gün başımız derde girer de, hızlıca tüymek zorunda kalırsak, Bree ve Sasha'yı sepete koyduğum gibi güvenli bir

yere kaçacağız. Fakat doğruyu söylemek gerekirse, nereye gideriz hiç bilmiyorum. Duyduklarım ve gördüklerimden anladığım kadarıyla dünyanın geri kalanı bir çöle dönüşmüş halde ve her tarafta suçlular ve çetelerle kaynarken, çok az sayıda hayatta kalmayı başaran insan var. Hayatta kalmayı başarmış olan şiddet meraklısı tipler şehirlerde toplanmışlar ve kendi ihtiyaçları için ya da arenalarda ölümüne dövüştürmek üzere insanları kaçırıp, onları köle yapıyorlar. Eğer yanılmıyorsam Bree ve ben, şehrin dışında, özgürce yaşayabilen azınlıktanız. Ve tabii bir de, açlıktan ölmemiş olan azınlıktan.

Mumu yakmış, Sasha ile beraber karanlık evin içinde sessizce yürüyorum. Bree sanırım uyuyor ve ben bunu biraz endişeyle karşılıyorum: çünkü normalde bu kadar uykucu değildir. Kapısının önünde durup, uyandırsam mı acaba, diye düşünüp taşıyorum. Öylece dururken, gözlerim aynadaki görüntüme takılıyor ve ürküyorum. Aynaya her bakışımda, kendimi biraz daha yaşlanmış görüyorum. İnce ve köşeli suratım, soğuktan kızarmış bir halde. Uzun, kumral saçlarım omuzlarıma düşerek, suratıma çerçeveye almış gibiler. Çarpıcı ve haşın görünümlü çelik grisi gözlerim ise sanki tanımadıkları birine bakıyormuş gibi duruyorlar. Babam gözlerimin bir kurtun gözlerine benzediğini söylerdi. Annem ise ne kadar güzel olduklarını. Hangisine inanacağımı bilemezdim.

Kendimi görmek istemeyerek, çabucak kafamı çevirdim. Uzanıp aynayı tersine çeviriyorum ki böyle bir şey bir daha olmasın.

Bree'nin kapısını yavaşça aralıyorum. Bunu yaptığım an, Sasha yerinden fırlayarak yatağa çıkıyor ve kafasını Bree'nin göğsüne dayayarak, onun suratını yalamaya koyuluyor. İkisinin bu kadar yakın olması, hatta benim Bree ile olduğumdan bile daha yakın oluşları, beni her zaman şaşırtmıştır.

Bree kısılmış gözleriyle karanlığın içine doğru bakıyor. "Brooke, sen misin?" diyor.

"Benim." diyorum, sessizce. "Döndüm."

Doğrulup, tanıyan gözlerle bakıyor. Yerde serili olan ucuz döşekten, üzerindeki battaniyeyi fırlatarak, pijamaları içinde kalkıyor. Genelde olduğundan daha yavaş hareket ediyor.

Eğilerek, ona sarılıyorum.

Heyecanımı zar zor bastırarak, "Senin için bir sürprizim var." diyorum.

Gözlerini merak açarak bakıyor ve hemen ardından gözlerini kapatıp, ellerini uzatarak, sürprizini bekliyor. Bana karşı bu kadar güven duyması hoşuma gidiyor. İlk hangisini versem diye düşündükten sonra, çikolatada karar kılıyorum. Cebime uzanıp, çikolatayı çıkarıyorum ve yavaşça avucunun içine bırakıyorum. Gözlerini açarak, eline doğru bakıyor ama karanlıkta emin olamıyor. Mumu ona doğru tutuyorum.

"Bu da ne?" diye soruyor. "Çikolata." diyorum.

Sanki onunla dalga geçiyormuşum gibi bana bakıyor. "Ciddiyim." diyorum.

İdrak edemediği için, "Fakat nereden buldun?" diye soruyor. Eline koyduğum şeye, sanki bir asteroid taşıymış gibi bakıyor. Onu suçlayamam; artık bu tür bir şeyi bulabileceğim ne dükkanlar, ne de insanlar etrafta bulunuyor. İki yüz kilometrekarelik bir alan içinde böyle bir şeyi bulma olasılığım neredeyse sıfır.

Gülümsüyorum. "Noel Baba sana vermem için yolladı. Erken bir Noel hediyesi."

Kaşlarını çatarak, "Hayır, doğruyu söyle." diye ısrar ediyor.

Artık ona buradan ayrılıp, yarın yeni evimize taşınacağımızı söylemenin zamanının geldiğini anlayarak derin bir nefes alıyorum. Ona, bunu nasıl ifade etmem gerektiğini anlamaya çalışıyorum. Umarım benim kadar heyecanlıdır. Ancak söz konusu olan çocuklar oldu mu, asla emin olamazsınız. Bu eve fazla bağlanmış olup, ayrılmak istemezse diye endişeleniyorum.

Aşağı eğilip, omuzlarından tutuyorum ve "Bree, önemli bazı haberlerim var." diyorum. "Bugün dağın yukarılarında, görebileceğin en inanılmaz yeri keşfettim. Küçük, taştan ve bizim için çok uygun bir kulübe. Rahat, sıcak, güvenli ve her akşam

yakabileceğimiz müthiş bir şöminesi var. En iyi tarafı ise her türlü yiyeceği bulundurması. Mesela bu çikolata gibi."

Gözlerini tekrar çikolataya indiren Bree, onu dikkatli inceliyor ve gözlerini kocaman açarak, çikolatanın gerçek olduğunu anlıyor. Folyosunu nazikçe açarak, kokluyor. Gözlerini kapatarak,

gölümsedikten sonra bir ısırık almak için eğiliyor fakat kendini ansızın durduruyor. Endişeli gözlerini bana çeviriyor.

"Peki ya sen?" diye soruyor. "Tek çikolata bu mu?"

İşte benim Bree'im. Açlık çektiği zamanlar bile düşünceli. "Önce sen." diyorum. "Merak etme."

"Yavaş çiğne." diye uyarıyorum. "Karnının ağrımamasını istemezsin."

Yavaşlayarak, her ısırığın tadına varıyor. Çikolata kalıbından büyük bir parça kopararak, avucuma bırakıyor. "Sıra sende." diyor.

Çikolatayı yavaşça ağızma götürüp, küçük bir ısırık alıyorum ve onu bir süre dilimin üzerinde bırakıyorum. Biraz emdikten sonra yavaşça çiğnemeye başlıyorum. Çikolatanın tadı ve kokusu, tüm duyularımı harekete geçiriyor. Bu büyük ihtimalle şimdiye kadar yediğim en güzel şey.

Sasha inilti çıkararak, burnunu çikolataya sürtüyor. Bree kırdığı bir avuç çikolatayı ona doğru uzatıyor. Sasha çikolatayı elinden kapıldığı gibi tek bir seferde yutuveriyor. Bree neşe içinde, her zamanki gibi Sasha'ya sevgiyle bakıyor. Ardından

Bree etkileyici bir şekilde kendine hakim olarak çikolatanın geri kalanını ambalajına geri sararak, kıyafet dolabının en üstüne, Sasha'nın erişemeyeceği bir yere kaldırıyor. Bree halen güçsüz olabilir, ancak neşesi yerine gelmeye başladı.

"O da ne?" diye soruyor, kemerimi göstererek.

İlk önce neden bahsettiğini anlamıyorum, sonra aşağıya bakıyorum ve oyuncak ayıyı fark ediyorum. Tüm bu heyecan içinde neredeyse onu unutuyordum. Yerinden çıkarıp, Bree'ye uzatıyorum.

"Yeni evimizde buldum." diyorum. "Senin için."

Bree gözlerini kocaman açtığı gibi oyuncak ayıyı elimden kaparak, göğsüne bastırıyor.

"Bayıldım." diyor Bree, gözleri ışıltılar içinde. "Ne zaman taşınabiliriz? Sabırsızlanıyorum!"

Rahatlıyorum. Ben cevap vermeden Sasha eğilerek, Bree'nin yeni oyuncak ayısını koklamaya başlıyor; Bree, ayıcığı şakayla Sasha'nın burnunu sürtüyor. Sasha ise ayıyı kapıldığı gibi odadan dışarı kaçıyor.

Bree'de ardından "Hey!" diye bağırarak, kahkahalar içinde onu kovalamaya başlıyor.

İkisi de oturma odasına doğru koşuyor ve ayıcığı kim kapacak diye boğuşmaya başlıyorlar. Hangisinin daha çok eğlendiği ise meçhul.

Mumu sönmesin diye dikkatle tutarak, peşlerinden gidiyorum ve getirdiğim çıraların yanına yaklaşıyorum. En küçük dallardan birkaçını şömineye yerleştirdikten sonra kenarda duran sepetten kurumuş yaprakları alıyorum. Geçen sonbahar bunları ateş yakmama yardımcı olsunlar diye topladığım için memnunum. Sihirliler gibi iş görüyorlar. Kurumuş yaprakları dalların altına yerleştirip, ateşe veriyorum ve alevler yükselerek, kısa sürede odunları yutuyorlar. Dallar tamamen ateş alana kadar şömineye yaprakları atmaya sürdürüyorum. Mumu söndürüp, kalanını başka bir zamana saklıyorum.

"Ateş mi yakıyoruz?" diye heyecanla bağılıyor Bree.

"Evet." diyorum. "Buradaki son gecemizin şerefine kutlama yapıyoruz."

"Oley!" diye çığlıklar atan Bree, hoplayıp zıplarken, Sasha da havlamalarıyla heyecanına ortak oluyor. Bree koşup, bir avuç çıra alarak bana yardım etmeye başlıyor. Çıraları yavaşça koyup, ateşin hava almasına dikkat ediyoruz ve Bree şömineye doğru üfleyerek, ateşi körüklüyor. Çıralar bir kez ateş tuttuğunda, en üste kalınca bir kütük yerleştiriyorum. Büyük kütükleri üst üste yerleştirmeye devam ediyorum, ta ki ateşimiz hararetle şekilde yanmaya başlayana kadar.

Oda artık apaydınlık ve artan sıcaklığı şimdiden hissedebiliyorum. Ateşin başında oturuyoruz ve ben ellerimi ovuşturarak sıcaklığın parmaklarıma saplanmasını izin veriyorum. Hislerim, yavaş yavaş geri dönüyorlar. Açık havada geçirdiğim uzun bir günün ardından buzlarım çözülmeye başlıyor ve ben tekrar kendimi hissedebiliyorum.

"O ne?" diyor Bree, yeri göstererek. "Balığa benziyor!"

Ona doğru koşarak, yerden alıyor ama balık avuçlarından kayarak, fırlıyor. Bree gülerken, Sasha fırsatı kaçırmayıp, patileriyle balığa vurmaya başlıyor. Bree, bana, "Nerede yakaladın bunu?" diye sesleniyor.

Sasha daha fazla zarar vermeden balığı kaptığım gibi kapıyı açarak dışarı, daha iyi korunacağı ve zarar görmeyeceği karın içine doğru fırlatıyorum.

"O da diğer sürprizimdi." diyorum. "Bu gece yemek yiyeceğiz!"

Bree koşup, bana sarılıyor. Sasha da anlıyormuş gibi havlamaya başlıyor. Ben de Bree'ye sarılıyorum.

Gülerek, "Senin için iki sürprizim daha var." diyorum. "İkisi de tatlı. Yemeğimiz bitene kadar bekler misin, yoksa şimdi mi istersin?"

"Şimdi." diye heyecanla bağıyor.

Ben de heyecanlanıp, gülümsüyorum. En azından yemeğe kadar onu tok tutar.

Cebime uzanıp, reçel kavanozunu çıkarıyorum. Bree tuhaf gözlerle bakıyor, anlayamadığı aşık. Kapağı açıp, burnuna doğru yaklaşıyorum. "Gözlerini kapat" diyorum.

Kapatıyor. "Şimdi, içine çek."

Derin bir nefes aldıktan sonra suratına bir gülücük yerleşiyor. Gözlerini açıyor.

Çıglıklar içinde, "Ahududu gibi kokuyor!" diyor. "Evet, ahududu reçeli. Devam et. Tadına bak."

Bree iki parmağını daldırarak, büyük bir lokma alıp, ağızına doğru götürüyor ve gözleri aydınlanıyor.

"Vay." diyor ve başka bir lokma için parmağını tekrar daldırdıktan sonra Sasha'ya uzatıyor. Sasha hızla yanına gelerek, bir an bile düşünmeden reçeli yutuyor. Bree çılgıncasına gülerken, ben de kavanozun kapağını kapatarak, Sasha'nın ulaşamayacağı bir yer olan şömine üstündeki rafa yerleştiriyorum.

"Bu da mı yeni evimizden?" diye soruyor.

Kafamla onaylıyorum. Orayı şimdiden yeni evimiz olarak görmesi, beni rahatlatıyor.

"Ve sıra geldi son sürprize." diyorum. "Ancak bu seferki için yemeği beklemek zorundasın."

Kemerimden çıkardığım termosu da şöminenin üstündeki rafa bırakıyorum. Biraz daha geriye doğru koyuyorum ki ne olduğunu göremesin. Kafasını kaldırıp görmeye çalışıyor ama iyi sakladığım için başaramıyor.

"Güven bana." diyorum. "Buna degecek."

* * *

Evin balık kokmasını istemediğim için soğuğa göğüs germeye karar vererek, somonu dışarda hazırlamaya karar veriyorum. Balığı bir ağaç kütüğüne dayadıktan sonra bıçağımla işe koyuluyorum. Nasıl yapılması gerektiğini çok iyi bilmesem de kafasının ve kuyruğunun yenmediğini hatırlıyorum. Bu kısımları keserek başlıyorum.

Daha sonra yüzgeçlerini ve pullarını da yemeyeceğimiz için bunları da elimden geldiğince temizliyorum. Yenilebilir hale gelmesi için kesilmiş olması lazım, bu yüzden ortadan ikiye ayırıyorum. Kalın, pembe ve küçük bir sürü kılçığın sardığı etler ortaya çıkıyor. Başka ne yapabileceğimi bilmediğim için artık pişirmeye hazırdır diye tahmin ediyorum.

İçeri geri dönmeden önce ellerimi yıkamam gerektiğini hissediyorum. Eğilip, karı avuçluyorum ve ellerimi ovalıyorum. Bunun için kara minnettarım. Eğer o olmasa, ellerimi yıkamak için en yakındaki dereye kadar gitmem gerekirdi. Malum, şebeke suyuna sahip değiliz. Ayağa kalkıyorum ve içeri girmeden önce bir süre etrafımı dikkate inceliyorum. Etrafı dinleyerek seslere kulak veriyorum. Her şey olabildiğince sakin gibi görünüyor. Rahatlayıp, derin bir nefes alıyorum. Yanağıma çarpan kar tanelerini hissederken, eşsiz sükunetin tadına varıyorum ve çevremdeki her şeyin tek kelimeyle kusursuz olduğunun farkına varıyorum. Dev çamların beyaza boyandığı, karların, mor gökyüzünden

hiç bitmeyecekmiş gibi düştüğü bu yer adeta bir peri masalından çıkmış gibi. Şöminenin parıltısı cama yansımış. Bulduğum yerden bakılınca, sanki evimiz, dünyadaki en konforlu yermiş gibi gözüküyor.

Elimde balıkla içeri girip, kapıyı kapatıyorum. Ateşin yumuşak ışıklarının her yere düştüğü bu sıcak yere gelmek kendimi iyi hissettiriyor. Bree ateşi canlı tutmak konusunda her zaman olduğu gibi iyi bir iş çıkarmış. Kütükleri ustaca yerleştirerek, ateşin öncekinden bile daha güçlü olmasını sağlamış. Mutfaktan getirdiği çatal ve bıçaklarla, şöminenin önünde yemek masasını kurmaya başlıyor. Sasha da dikkat kesilmiş bir şekilde, onun her hareketini takip ediyor.

Balığı ateşin yanına götürüyorum. Nasıl pişireceğimi bilmiyorum ama bir süre ateşin üzerine koyarak pişmesini beklemem, sonra diğer tarafı için aynısını yaparsam pişer diye umuyorum. Bree aklımı okumuş olacak ki hemen mutfaka koşup sivri bir bıçak ve iki tane uzun şiş getiriyor. Balığın parçalarını şişe geçirdikten sonra kendininkini ateşin üzerine doğru tutuyor. Ben de aynısını yapıyorum. Bree, bu tip işlere karşı her zaman benden daha yatkın olmuştur ve ben bu durumdan oldukça memnunum. Zaten hep iyi bir ikili olmuşuzdur.

Ateşin karşısında kendimizden geçmiş bir halde duruyoruz. Şömineye doğrulttuğumuz şişler kollarımızı ağrıtmaya başlayınca geri çekiyoruz. Odanın içine balık kokusu doluyor ve on dakika sonra karnıma saplanan ağrıyla beraber açlığım zirveye çıkıyor. Artık olmuştur diye karar veriyorum; ne de olsa insanlar her gün çiğ balık yiyorlar, tadı ne kadar kötü olabilir ki? Benimle aynı fikirde olan Bree ile birlikte balıklarımızı tabağa yerleştirip, yere oturuyoruz ve sırtlarımızı koltuğa dayayıp, ayaklarımızı da ateşe doğru uzatıyoruz.

"Dikkat et." diye uyarıyorum. "İçinde halen bir sürü kılçık var."

Kılçıkları çekiyorum, Bree de aynısını yapıyor. Çoğu temizlendikten sonra dokunmak için fazla sıcak olan pembe etten küçük bir ısırık alıyorum ve kendime geldiğimi hissediyorum.

Tadı epey iyi aslında. Biraz tuz veya baharat ister ama en azından taze ve iyi pişmiş bir halde. Çok ihtiyaç duyduğum proteinin vücudumda yayıldığı hissedebiliyorum. Bree aç bir kurt gibi kendi payını silip süpürdüktan sonra suratında oluşan mutluluğu seçebiliyorum. Arkasında oturan Sasha gözlerini dikmiş, dudaklarını yalıyor. Bree kopardığı iri bir parçanın kılçıklarını ayırdıktan sonra Sasha'ya uzatıyor. Sasha hemen çiğnemeye koyuluyor ve lokmayı yutup, yalanmaya başlıyor ve gözlerini Bree'ye dikip, daha fazlasını istiyor.

"Sasha, gel kızım." diyorum.

Koşarak yanıma geliyor. Kopardığım parçanın kılçıklarını ayırdıktan sonra ona veriyorum; anında yutuyor. Ben daha ne olduğunu anlamadan balığım bitiyor bile, Bree'ninki de aynı durumda. Karnımın halen gurulduyor oluşuna şaşırıyorum. Şimdiden keşke daha fazla tutsaymışım demeye başlıyorum. Gene de bu, haftalardır yediğimizden çok daha iyi bir yemekti. Buna bile razı olmak gerek, diye düşünmeye çalışıyorum.

Aklıma besi suyu geliyor. Yerimden fırladığım gibi termosu sakladığım yerden çıkarıyorum ve Bree'ye uzatıyorum.

"İç bakalım." gülüyorum, "İlk yudum senin."

"Nedir bu?" diye soruyor. Kapağını açıp, burnuna yaklaştırıyor. "Hiçbir kokusu yok."

"Akçağaçtan çıkardım." diyorum. "Şekerli suya benziyor.

Ama ondan daha iyi."

Tereddüt içinde bir yudum aldıktan sonra gözleri zevkten parlıyor. "Tadı inanılmaz!" diye haykırıyor. Birkaç büyük yudum aldıktan sonra durup, termosu bana uzatıyor. Ben de dayanamayıp, büyük yudumlar alıyorum. Şekerin verdiği zindelik tüm vücuduma yayılıyor. Öne doğru eğilip, biraz da Sasha'nın kabına döküyorum; hepsini yalıyor ve suratından anladığım kadarıyla o da bu tada bayılıyor.

Fakat ben hala açım. Nadiren başıma gelen iradesizlik anlarından birini yaşıyorum. Aklıma reçel kavanozu geliyor ve neden olmasın, diyorum. Ne de olsa dağın tepesindeki kulübemizde bunlardan bir sürü var ve eğer bu gece kutlama yapmayacaksak, ne zaman yapacağız?

Reçel kavanozunu aşağı indirip, kapağını açıyorum ve büyük bir lokma alıyorum. Dilimin üzerine koyduktan sonra yutmadan önce onu orada tutabildiğim kadar tutmaya çalışıyorum. Tadı, sanki cennetten gelmiş bir şey gibi. Halen yarısı dolu olan kavanozu Bree'ye uzatıyorum. "Keyfine bak, bitir. Yeni evimizde daha bir sürü var." diyorum.

Bree kavanoza uzanırken gözleri şaşkınlıkla açılıyor. "Emin misin?" diye soruyor. "Sence saklamamız gerekmez mi?"

Kafamı sallıyorum. "Kendimize bir kıyak geçmenin vakti geldi."

Bree'nin ikna edilmeye pek de ihtiyacı yok. Birkaç dakika içinde Sasha'ya ayırdığı büyük bir lokma haricinde hepsini yiyor.

Sırtlarımızı koltuğa dayamış, bacaklarımızı ateşe uzatmış bir halde uzanıyoruz. En sonunda vücudumun rahatladığını hissediyorum. Balık, besi suyu ve reçel derken, nihayet gücümün geri döndüğünü hissediyorum. Sasha'nın kafası kucağında, çoktan sızmaya başlamış Bree'ye bakıyorum. Hastalığı belki geçmemiş olabilir ancak, uzun zamandan beri ilk defa gözlerinde umudu görebiliyorum.

"Seni seviyorum, Brooke." diyor yumuşak bir sesle. "Ben de seni seviyorum." diye karşılık veriyorum. Ancak ben cümlemi tamamlayamadan, uykuya dalıyor.

* * *

Bree ateşin karşısında kanepeye uzanmış uyurken, ben de arkasındaki koltukta oturuyordum; bu, aylar içinde geliştirdiğimiz bir alışkanlık. Odasında tek başına uyumaktan korkan Bree, her gece önce kanepeye kıvrılıyor. Ben de sızana kadar ona eşlik ediyor, daha sonra da yatağına taşıyorum. Çoğu geceler ateş yakmasak bile bu adetimizden vazgeçmedik.

Bree hep kabuslar görüyor. Eskiden böyle değildi; savaş zamanından önce, kolayca uykuyu daldığı geceleri hatırlıyorum.

Hatta bununla dalga geçer, arabada, kanepede, kitap okurken, kısacası herhangi bir yerde uykuya dalabildiği için ona "uykucu Bree" diye takılırdım. Ancak şimdi durum çok farklı; artık uzun saatler boyunca uykusuz bir şekilde dolanıyor ve uyuduğu zamanlar ise yatakta dönüp, duruyor. Çoğu geceler ince duvarlardan gelen sayıklamalarını ve çığlıklarını duyuyorum. Fakat kim onu suçlayabilir ki? Gördüğümüz bunca korkunç şeyden sonra aklımı tümüyle yitirmemiş olması bile bir mucize. Ben bile çoğu geceler huzurlu bir şekilde uyuyamıyorum.

Bir şeyler okuduğum zaman biraz daha iyi uyuyor. Şansımıza, kaçmadan önce Bree'nin aklına en sevdiği kitabı yanına almak gelmişti. Cömert Ağaç. Bu kitabı ona her gece okurdum. Artık her satırını çok iyi bildiğim bu kitabı, yorgun olduğum geceler gözlerimi kapatır ve ezberimden okurdum. Neyse ki kısa bir kitaptı.

Koltuğa iyice gömülüyorum, üzerimde bir uyku mahmurluğu, kitabın yıpranmış kapağını açıp, okumaya başlıyorum. Kulaklarını dikmiş şekilde Bree'nin yanında yatan Sasha da sanki beni dinleyecekmiş gibi görünüyor.

"Bir zamanlar bir ağaç varmış ve küçük bir çocuğu çok severmiş. Bu küçük çocuk her gün ağacın yanına gelir, düşen yapraklarını toplayıp kendine bunlardan bir taç yapar ve ormanın kralı oymuş gibi oyunlar oynarmış."

Baktığım da Bree'nin çoktan kanepede uykuya dalmış olduğunu görüyorum. Rahatlıyorum. Çabucak uyumasının nedeni belki ateş, belki de yemektir. Şu an iyileşmek için en çok

ihtiyaç duyduğu şey bu uyku. Boynumu ısıtacak şekilde sardığım yeni atkıyı katlayarak, nazikçe üstüne örtüyorum. Sonunda küçük vücudu titremeyi kesiyor.

Ateşe son bir kütük daha attıktan sonra koltuğa yerleşip, kafamı ateşe doğru çeviriyorum. Yavaşça sönen alevleri izlerken, keşke daha fazlasını getirseymişim diye hayıflanıyorum. Ama çok da önemli değil. Hem böylesi daha güvenli.

Koltukta keyfime bakarken kütüklerden biri çatırdayıp, etrafa kıvılcımlar saçıyor ve ben yıllardan beri olmadığım kadar kendimi rahatlamış hissediyorum. Bazı zamanlar, Bree uyuduktan sonra kendi kitabımı alır ve okumaya başlarım. Gözümün ucuyla yerde yatan kitaba bakıyorum. Sineklerin Tanrısı. Geriye kalan tek kitabım bu. O kadar yıpranmış bir haldeki, sanki yüz yıl önce basılmış gibi duruyor. Dünyada okuyabileceğiniz tek bir kitabınızın kalmış olması ilginç bir durum. Ne kadar çok şey konusunda hazır konduğumu hatırlayıp, kütüphanelerin halen var olduğu günleri özlemle hatırlıyorum.

Bu gece bir şeyler okuyamayacak kadar heyecanlıyım. Kafam yarın olacak şeylerle ilgili o kadar dolu ki dağın tepesinde başlayacağımız yeni yaşantımızla ilgili şeyler düşünüyorum sürekli. Buradan diğer eve götüreceğimi şeyleri ve onları oraya nasıl taşıyacağımı çözmeye çalışıyorum. İlk olarak kap kacak, kibrit, geriye kalan birkaç mum, çarşaf ve döşekler gibi önceliklerimiz geliyor aklıma. Bunların dışında zaten ne giyecek fazla bir kıyafetimiz ne de kitaplarımız dışında şahsımıza ait bir eşyamız var. Ev, buraya ilk geldiğimiz zaman da bomboştu, o yüzden yanımızda götürececek hatıra değeri taşıyan bir şeyimiz de yok. Bu koltuk ve kanepeli de götürmek istiyorum ama bunu yapmak için Bree'ye ihtiyacım olacak ve bunun için de onun iyice iyileşmesini beklemem gerek. Hepsini adım adım yapmamız gerekecek. Önce olmazsa olmazları, daha sonra ise mobilyaları götüreceğiz. Yukardaki yerimize sağ salım yerleştiğimiz sürece benim için sorun yok. Çünkü en önemlisi bu.

Kulübeyi şu an olduğundan bile daha güvenli yapmanın yollarını düşünmeye başladım. Açık pencereleri istediğimiz zaman kapatabilmek onlara kepenk yapmanın bir yolunu bulmak zorundayım. Etrafa bakınarak, işe yarayabilecek bir şeyler bulmaya çalışıyorum. Kepenkler için menteşelere ihtiyacım olacak. Oturma odasındaki kapının menteşelerini gözümüne kestiriyorum, belki bunlar işime yarayabilir. Hatta elim değmişken belki tahta kapıyı da testereyle kesebilirim.

Etrafa dikkatle baktığım zaman, kullanabileceğim daha çok şey görmeye başlıyorum. Babamın garajda bıraktığı, içinde testere, çekiç, tornavida hatta bir kutu da çivinin bulunduğu alet çantası aklıma geliyor. Bu kutu sahip olduğumuz en kıymetli eşyalardan biri ve aklımın bir köşesine almam gereken ilk şeyin o olduğuna dair bir not düşünüyorum.

Tabii son olarak da motosiklet. Kafamda en ağır basan şey bu motosiklet; ne zaman ve nasıl taşınmalı? Onu geride bıraktığım fikrine, bir an bile olsa, dayanamıyorum. Bu yüzden oraya ilk gidişimizde onu da götüreceğim. Fakat onu çalıştırıp, tüm dikkatleri üzerime çekme riskini göze alamam. Ayrıca dağ yolu onu süremeyeceğim kadar yokuş. Bunun ne kadar zor olacağını şimdiden tahmin edebiliyorum, özellikle bu karlı havada. Fakat başka bir yolum yok. Eğer Bree hasta olmasaydı bana yardım edebilirdi. Ancak şu haliyle bir şeyler taşımamı geçtim, belki de onu sırtıma alıp taşıyan ben olacağım. Yola çıkmak için yarın geceyi, karanlığın iyice çökmesini beklemekten başka şansımızın olmadığını anlıyorum. Bu yaptığım belki de sadece paranoyaklık. Birinin bizi izliyor olması uzak bir ihtimal fakat, tedbirli olmak her zaman iyidir. Bu dağlarda bizden başka da hayatta kalanlar olduğunu bildiğim için bu önemli. Bundan eminim.

Buraya geldiğimiz ilk günü hatırlıyorum. İkimiz de dehşet içinde, yalnız ve tükenmiştik. O gece ikimiz de aç bir halde yataklarımıza yatmıştık ve ben hayatta kalmayı nasıl başaracağımızı merak etmiştim. Manhattan'dan ayrılarak, annemizi terk etmek ve her şeyi geride bırakmak acaba bir hata mıydı?

Burada uyandığım ilk sabah, kapıyı açtığım zaman gördüğüm şey karşısında şaşkına dönmüştüm: ölü bir geyiğin leşi. Önce, dehşete kapılmıştım. Bunun bir tehdit veya uyarı olduğunu, varlığımızı buralarda istemeyen birinin, gitmemiz için bize gözdağı verdiğini düşünmüştüm. İlk şaşkınlığımı attıktan sonra, durumun hiç de böyle olmadığını anladım: bu aslında bir hediyeydi. Birisi, bizi izliyor olmalıydı. Ne kadar çaresiz bir durumda olduğumuz görmüş ve inanılmaz bir cömertlik örneği sergileyerek bize, haftalarca karnımızı doyurmaya yarayacak avını vermeye karar vermişti. Bunun, onun için ne kadar değerli olduğunu tahmin bile edemiyorum.

Dışarı çıktığımı, dağın etrafına, ağaçların üstüne dikkatle bakarak, birden birinin çıkıp, bana el sallamasını beklemiştim. Ancak böyle bir şey olmadı. Tek gördüğüm şey ağaçlardı ve

dakikalarca orada durduğum halde duyduğum tek şey ise, sessizlikti. Ama biliyordum, biliyordum işte, izleniyordum. Bu dağlarda tıpkı bizim gibi hayatta kalmaya çalışan insanlar olduğundan emindim.

O günden beri, bu dağlarda kendi başlarına yaşayan, başkalarının işlerine burnunu sokmayan, köle avcılarına yakalanmamak için birbirleriyle asla iletişim kurmayan gizli bir teşkilatın üyesi olmaktan bir çeşit gurur duymuşumdur. Sanırım hayatta kalan diğerleri bunu, bu şekilde başardılar: hiçbir şeyi şansa bırakmayarak. En başta, bunu anlamamıştım. Fakat şu an ise bunu takdir ediyorum. O zamandan beri, kimseyi görmemiş olsam bile, asla kendimi yalnız hissetmedim.

Fakat bu benim daha da tedbirli olmama sebep oldu; şu diğer hayatta kalanlar, eğer halen hayattalarsa, en az bizim kadar aç ve çaresiz olmalılar. Özellikle bu kış aylarında. Kim bilir, belki açlık, belki ailelerine bakma zorunluluğu, bu insanlardan bazılarını çaresizliğin sınırlarına kadar getirmiş ve yardımsever yanları, yerini tamamen hayatta kalma içgüdülerine bırakmıştır. Bree, Sasha ve benim yaşadığımız açlığın, kafama nasıl da umutsuzca fikirler sokabildiğini çok iyi biliyorum. O yüzden hiçbir şeyi şansa bırakmayacağız ve gece vakti harekete geçeceğiz.

İşler yolunda gidecek gibi. Sabah oraya yalnız başıma tekrar çıkarak, kimsenin içeri veya dışarı çıkmadığından emin olmak için keşfe çıkmalıyım. Ayrıca geyiği gördüğüm yere gitmeli ve geri dönmesini beklemeliyim. Zor olduğunu biliyorum ama eğer onu tekrar bulur ve öldürebilirim, eti haftalarca karnımızı doyuracaktır. Yıllar önce bize sunulan ilk geyiği heba etmişim çünkü derisini nasıl soyacağım, etinin ne şekilde kesilmesi gerektiğini ve bozulmadan nasıl saklayabileceğimi bilmiyordum. Koca geyikten sadece tek bir öğün çıkarıp, gerisini yüzüme gözüme bulaştırmışım ve aynı hatayı tekrar yapmamaya kararlıyım. Bu sefer, özellikle hava böyle karlıyken, etini saklamanın bir yolunu bulacağım.

Cebime uzanıp, babamın ayrılmadan önce bana verdiği çakıyı çıkarıyorum; adının baş harflerinin ve Deniz Piyadeleri logosuyla süslenmiş paslı sapını, buraya geldiğimiz her gecedan beri yaptığım gibi ovuyorum. Kendi kendime, onun halen hayatta olduğunu söylüyorum. Bunca yıldan sonra onu görme şansımın sıfıra yakın olduğunu bilsem bile, bu ihtimali kafamdan çıkarıp atamıyorum.

Her gece, babam keşke gitmeseydi, savaşa gönüllü olarak katılmasaydı diye düşünürüm. En başından beri aptalca bir savaştı. Nasıl başladığını asla tam olarak anlamamıştım ve halen de bilmiyorum. Babamın bana defalarca anlatmış olmasına rağmen, gene de anlamamıştım. Belki yaşla alakalıdır. Belki de yetişkinlerin birbirlerine ne kadar düşüncesizce şeyler yapabildiğini anlayamayacak kadar gençtim.

Babamın anlattığına göre, bu ikinci Amerikan Sivil Savaşı'ydı. Fakat bu seferki Kuzey ve Güney arasında değil de, politik partiler arasında gerçekleşiyordu. Demokratlar ve Cumhuriyetçiler arasında. Bunun uzun zamandan beri beklenen bir savaş olduğunu söylemişti. "Son yüz yıldır." demişti, "Amerika iki farklı ulus olarak kutuplaşmakta; aşırı sağ ve aşırı sol." Zaman içinde bu farklılıklar öylesine derinleşmiş ki, Amerika, birbirine zıt fikirlerin ikiye bölüdüğü bir ulus haline dönüşmüştü.

Babamın dediğine göre, solda yer alan insanlar, yani Demokratlar, devletin sürekli büyümesini istiyor ve vergileri yüzde 70'e kadar çıkararak, insanların hayatlarının her safhasına müdahale edebilmek istiyorlarmış. Öte yandan, Cumhuriyetçiler ise tüm vergileri kaldırmayı, insanları rahat bırakıp, kendi geçimlerini istedikleri gibi sağlayabilme hakkını onlara tanımak niyetinde larmış. Zaman içinde bu iki farklı ideoloji, uzlaşmak yerine birbirlerinden iyice ayrı düşmeye başlamışlar. İşleri o kadar ileri bir noktaya götürmüşler ki artık iki taraf da sağlıklı düşünemez olmuş.

Durumu daha kötü hale getiren şey ise Amerika'nın artan nüfusu olmuş. Politikacılar için ulusal çapta ilgi çekmek o kadar zor bir hale gelmiş ki iki tarafın politikacıları, ulusal televizyon kanallarına çıkabilmek için söylemlerini iyice uç noktalara taşımışlar. Hem böylece kendi hırsları için gereken ilgiyi de toplayabiliyorlarmış.

Sonuç olarak ise iki partinin de en çok gelecek vaat eden kişileri, birbirlerine üstün gelebilmek için kendilerinin de

inanmadıkları şeyleri radikal bir şekilde savunan ve başarılı olmak için bunu yapmaktan başka şansları olmayan politikacılar olmuş. Haliyle, iki parti tartışmaya başladığı zaman, yapabilecekleri tek şey, sürekli daha da sertleşen bir üslup takınarak, birbirleriyle ters düşmek olmuş. En başlarda bu sözlü saldırılar ve kişisel hakaretlerden ibaretmiş. Ancak zaman içinde sözlü saldırıların dozu iyice artarak, geri dönmesi imkansız bir noktaya ulaşmış.

En sonunda, günlerden bir gün, yaklaşık on yıl önce, bardağı taşırmaması kesin olan o can alıcı kelime, politikacıardan birinin ağzından tehdit olarak savruldu: bölünme. Eğer demokratlar vergileri bir kere daha arttırmaya çalışırlarsa, Cumhuriyetçi Parti, Birleşik Devletlerden ayrılacak ve her kasaba, şehir ve de eyalet ikiye bölünecekti. Toprak olarak değil, ideolojik olarak.

Zamanlaması daha kötü olamazdı; çünkü ülke, uzun zamandır ekonomik bir bunalım yaşıyordu ve bu politikacıyı desteklemeye hazır, işsizlikten yaka silkmiş birçok insan vardı. Bu adamın popülaritesini seven medya, onu daha fazla ekran karşısına çıkartmaya başladı. Kısa süre içinde popülaritesi arttı. Onu durduracak kimsenin olmayışı, Demokratların taviz vermemekte kararlı oluşu ve görüşlerinin destek görmesi sonucunda fikirleri iyice sertleşti. Partisi, kuracakları ulus için yeni bir bayrak ve hatta yeni bir para birim teklifi sundu.

Bardağı taşıran son damla bu oldu. Eğer birisi öne çıkarak, onu durdurmuş olsaydı, tüm olacakların önü kesilebilirdi. Fakat kimse bunu yapmadı. O da bundan cesaret alarak, daha da ileri gitti.

Bundan cesaret bularak, yeni birliğin kendine ait bir polis gücü, mahkemeleri, eyalet polisleri ve tabii ki ordusunun olması teklifinde bulundu. Bu da, işleri geri dönülemez bir noktaya getirdi.

Dönemin Demokrat Başkanı iyi bir lider olsaydı bu olanlar engelleyebilirdi. Fakat birbiri ardına kötü kararlar vererek durumu daha beter bir hale getirdi. Halkı sakinleştirmek, böyle huzursuz bir ortama neden olan temel sebeplere çözümler bulmak yerine, "Asiler" dediği bu insanları bastırmak için daha sert bir yöntemi tercih etti: Cumhuriyetçi Partinin tüm ileri gelenlerini halkı isyana teşvik etmekle suçladı. Sıkı yönetim ilan ettikten sonra bir gece yarısı, parti liderlerini tutuklattı.

Süreci hızlandıran bu hareket, partiyi de ikiye böldü. Benzer bir gelişme orduda yaşandı. Halk, her evde, her kasabada, her askeri kışlada birbirinden ayrı düşmeye başladı; gerilim, yavaşça, sokaklarda tırmandı ve komşu, komşudan nefret eder hale geldi. Aileler bile kendi aralarında taraflaşmaya başladılar.

Cumhuriyetçilere yakın olan bir grup ordu mensubu, aldıkları emirler doğrultusunda darbe girişiminde bulunarak, tutuklu parti liderlerini hapisaneden kaçırdılar. Burada bir çatışma gerçekleşti. Capitol Binasının basamaklarında, herkesin beklediği ilk kurşunlar, ateşlenmişti. Subaylardan birinin silahına uzanmakta olduğunu sanan genç bir asker, tetiğe basan ilk kişi oldu. Ölen ilk askerden sonra, artık geri dönüş yoktu. Son çizgi çekilmişti. Bir Amerikalı, başka bir Amerikalıyı öldürmüştü. Ardından yaşanan silahlı çatışmada bir düzine asker öldü. Cumhuriyetçi yöneticiler ise konumu bilinmeyen bir bölgeye kaçırılmışlardı. Ve bu noktadan sonra başta ordu ve devlet olmak üzere, kasabalar, köyler, ilçeler ve eyaletler, ikiye ayrıldılar. Bu olaya daha sonra, İkinci Dalga denildi.

İlk birkaç gün boyunca, kriz yöneticileri ve devletin içindeki farklı gruplar, barış için uğraştılar. Ama bu yetersiz çabalar için artık çok geçti. Yaklaşan fırtınayı durdurmaya, kimsenin yetecek gücü yoktu. Hem ilk saldıran olmanın vereceği hız ve sürpriz üstünlüğünü, hem de kazanacakları şöhreti düşünen savaş yanlısı bir grup general, işleri kendi bildikleri gibi halletmeye karar verdiler. Düşmanı derhal ezmenin, bu savaşa son noktayı koymak için en iyi yol olduğunda mutabık olurlar.

Savaş böylece başladı. Amerika topraklarında cephe açıldı. Yeni Gettysburg3 haline gelen Pittsburgh'te bir haftada iki yüz bin kişi öldü. Tanklar tanklara, uçaklar uçaklara karşı seferber edildi. Şiddet her gün, her hafta daha da arttı. Taraflar kesin olarak belirlenmiş, polis ve askeri kuvvetler bölünerek, ülkenin her eyaletinde birbirleriyle çarpışmaya başlamışlardı. Herkes, her yerde, dost dost, kardeş kardeş karşı dövüşüyordu. Savaş öyle bir noktaya vardı ki artık insanlar, ne için

savaştıklarını unutmuşlardı. Kimse tüm bir ulusu kan gölüne çeviren bu savaşı durdurabilecek güçte değildi.

Şu noktaya kadar savaş her ne kadar şiddetli geçiyor olsa dahi, gene de alışlageldik yöntemlerle ilerliyordu. Fakat bundan sonra savaş olabilecek en kötü yola saptı, Üçüncü Dalga. Umutsuzluk içindeki Başkan, savaşı yönetmekte olduğu gizli sığınağından, bu "Asileri" durdurmak için tek bir yol olduğuna karar verdi. En deneyimli askeri danışmanlarını çağıran Başkan, onlardan direnişi sonlandırmak için elindeki en güçlü yönteme başvurması yönünde tavsiye aldı: belirli hedefleri vuracak nükleer füzeler. Başkan buna onayladı.

Ertesi gün, Amerika'nın dört bir tarafındaki Cumhuriyetçilere ait üstlere nükleer füzeler yollandı. Nevada, Texas, Mississippi de milyonlarca insan anında can verdi.

Cumhuriyetçiler buna karşılık verdiler. NORAD'a4 pusu kurarak, nükleer silahlara el koydular ve bunlarla Demokrat hedeflere karşı saldırıya geçtiler. Maine ve New Hampshire gibi eyaletler neredeyse tamamen yok oldu. Ertesi on gün içindeyse tüm Amerika'da ki tüm şehirler yıkıma uğradı. Ardı ardına gelen yıkım dalgalarında ölmeyenler, kısa bir süre sonra zehirli hava veya sudan öldüler. Bir ay içinde ise savaşacak tek bir kişi bile kalmamıştı. İnsanlar eski komşularıyla çarpışmak için mahallelerini ve evlerini terk etmişlerdir.

Fakat babam göreve bile çağrılmaya beklemeden, çok daha önce bizden ayrıldı. Tüm bu yaşananlar gerçekleşmeden önce Deniz Piyadelerinde yirmi yıl boyunca subaylık yapmış olan babam, olayların hangi yöne doğru gittiğini çoğu kişiden önce fark etmişti. Haberleri izlerken ne zaman iki politikacının birbirlerine olabilecek en saygısız şekilde hitap ederek, devamlı gerilimi tırmandırdıklarını görse, kafasını sallayarak, "Bu iş savaşa kadar varacak. Güven bana." derdi.

Ve haklıydı da. Tüm bunlar olmadan önce babam, Piyadelerden yıllar önce emekli olmuştu; fakat ilk silahın ateşlendiği gün, gönüllü olarak birliğine geri döndü. Henüz geniş çapta bir savaş ihtimalinden bahseden bile yoktu. Daha başlamayan bir savaş için gönüllü olarak ilk kişi babamdı belki de.

Bu yüzden ona karşı hala öfkeliyim. Neden bunu yapmak zorundaydı ki? Neden öldürme işini başkalarına bırakmıyordu? Niçin evinde kalarak, bizi korumamıştı? Neden ülkesi, ailesinden daha önemliydi?

Bizi terk ettiği günü tüm canlılığıyla hatırlıyorum. Okuldan yeni dönmüştüm ki henüz kapıyı bile açmadan evden gelen bağırma seslerini işittim. Kendime hakim olmaya çalıştım. Annem ile babamın devamlı ettiği kavgalardan nefret ederdim. Bunu da sıradan tartışmalarından biri sandım.

Kapıyı açtığım an, bu kavganın daha farklı bir yanı olduğunu anlamıştım. Bir şeyler çok ama çok tersti. Babam üniformasını giymiş bir halde dikiliyordu. Hiçbir şey anlamamıştım. Bu kıyafeti giymeyeli yıllar olmuştu. Şimdi neden giyiyordu ki?

Annem, "Sen erkek değilsin!" diye bağırıyordu. "Aileni terk ettiğin için korkağın tekisin! Hem de hangi amaçla? Gidip, masum insanları öldürmek için mi?"

Babamın suratı kırmızı bir renk aldı, her sinirlendiğinde olduğu gibi.

"Neden bahsettiğinin farkında değilsin!" diye bağırarak karşılık verdi. "Ülkeme karşı olan vazifemi yerine getiriyorum. Yapılması gereken en doğru şey bu."

"Kimin için en doğrusu?" diye bağırarak annem, "Ne için savaştığını bile bilmiyorsun. Bir avuç aptal politikacı için mi?" şeklinde devam etti.

"Ne için savaştığımı gayet iyi biliyorum: ulusumuzu bir arada tutmak için."

"Ah, çok pardon, Bay Amerika! Kafanda bu durumu istediğin gibi aklayabilirsin, fakat gerçek şu ki sen bana tahammül edemediğin için ayrılıyorsun. Çünkü sivil hayatla nasıl başa çıkacağını bilemiyorsun. Çünkü Piyadelerden sonra hayatında anlamlı bir şeyler yapamayacak kadar aptalsın. O yüzden eline geçen ilk fırsat sayesinde bizi-"

Babam, annemin suratına sert bir tokat savurdu. Sesi bugün bile halen kulaklarımda çınlar.

Şoke olmuşum; o güne kadar anneme bir kez olsun bile vurduğunu hatırlamıyorum. Tokadı yiyen sanki benmişim gibi hissettim. Ona bomboş, tanımayan gözlerle bakakaldım. Bu adam

gerçekten de benim babam mıydı? O kadar afallamıştım ki kitaplarım elimden kayarak, büyük bir gürültüyle yere düştüler.

İkisi de dönerek, bana baktılar. Utanmış bir halde koridor boyunca koşarak, kendimi odama kapattım. Nasıl davranacağımı bilmediğim için, onlardan bir an önce uzaklaşmalıydım.

Birkaç dakika sonra kapım hafifçe vuruluyordu.

"Brooke, benim." diyordu babam, pişmanlık dolu bir sesle. "Bunu gördüğün için üzgünüm. Lütfen, izin ver de gireyim."

"Defol!" diye bağırdım.

Bunu uzun bir sessizlik takip etti. Fakat babam hala kapımın önündeydi.

"Brooke, şimdi gitmem gerekiyor. Gitmeden önce seni bir kere görmek istiyorum. Lütfen. Dışarı çık ve vedalaşalım."

Ağlamaya başlamıştım.

Tekrar, "Defol!" diye bağırdım. Şaşkına dönmüştüm, anneme vurduğu için öfkeli, bizi terk ettiği için ise daha da öfkeliydim. Ve asla geri dönmeyebileceği için içten içte korkuyordum da.

"Gidiyorum, Brooke" dedi. "Kapıyı açman gerekmiyor. Ama seni ne kadar çok sevdiğimi bilmeni istiyorum. Ve her zaman seninle olacağımı da. Unutma, Brooke, bu ailede en güçlü olan sensin. Onlara göz kulak ol. Sana güveniyorum. Aileni koru."

Ve ardından babamın uzaklaşan ayak seslerini işittim. Gittikçe uzaklaşıyorlardı. Birkaç saniye sonra da ön kapının açılıp, kapanma sesi geldi.

Ardından ise sessizlik.

Günler gibi gelen birkaç dakikanın ardından kapımı yavaşça açtım. Hemen hissedebildim. Gitmişti. Onunla vedalaşmadığım için çoktan pişmanlık duymaya başlamıştım bile. Çünkü içten içe biliyordum ki babam asla geri dönmeyecekti.

Mutfakta oturan annem kafasını ellerinin arasına almış, ağlıyordu. Her şeyin sonsuza dek değiştiğini, hiçbir şeyin ve özellikle annemin asla aynı olmayacağını o an anladım. Tabii bu benim için de geçerliydi.

Haklı da çıktım. Şimdi oturmuş, baygın gözlerle sönmekte olan ateşin közlerine bakarken, o günden sonra hiçbir şeyin aynısı gibi olmadığımı daha iyi anlıyorum.

* * *

Manhattan'da eski bir apartman dairesindeyim. Burada ne yaptığımı veya buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum. Etrafımdaki he şey manasız geliyor, çünkü apartmanın onu hatırladığım haliyle hiçbir alakası yok. Evin içinde tek bir mobilya bile yok, sanki burada hiç yaşamamışız gibi. İçerdeki tek kişi benim.

Kapı aniden vuruluyor ve babam, üzerinde üniforması, elinde çantasıyla içeri giriyor. Gözlerindeki boş bakış, sanki az önce cehennemden dönen birine aitmiş gibi.

"Baba!" ,diye bağırmağa çalışıyorum. Ancak kelimeler ağzımdan çıkmıyor. Gözlerimi aşağı çevirdiğim zaman, bir duvarın arkasında, zemine yapışmış bir halde olduğumu anlıyorum. Kendimi kurtarmak, ona doğru koşabilmek ve seslenebilmek için ne kadar çabalarsa çabalayayım, bunu başaramıyorum. Boş dairenin içine girip, etrafa bakınmasını hiçbir şey yapamadan izlemeye zorlanıyorum.

"Brooke?" diye bağılıyor. "Burada mısın? Ev de kimse var mı?"

Tekrar cevap verebilmek için çabalıyorum, ama sesim çıkmıyor. Tüm odaları aramaya başlıyor.

"Geri döneceğimi söylemiştim. Neden kimse beni beklemedi?"

Bunun üzerine, ağlamaya başlıyor.

Kalbim kırılıyor ve tüm gücümle ona seslenmeye çalışıyorum. Fakat ne kadar mücadele etsem de hiçbir şey olmuyor.

Sonunda, kapıyı ardından nazikçe kapatarak, apartmanı terk ediyor. Kapının kilidinin çıkardığı ses, boşlukta yankılanıyor.

En sonunda sesim çıkıyor ve bağırarak, "BABA!", demeyi başarıyorum.

Ancak bunun için çok geç. Artık o sonsuza dek gitti ve bu bir şekilde benim suçum sayılır.

Gözlerimi kırıyorum ve kendimi bir anda dağlarda, babamın evinde, onun en sevdiği koltukta, ateşe karşı oturur buluyorum. Babam kanepede kafası önde, eğilerek oturmuş, Deniz Piyadeleri bıçağıyla oynuyor. Suratının yarısının kemiklerine kadar erimiş olduğunu dehşetle fark ediyorum; Kafatasının yarısını açıkça görebiliyorum.

Bana baktığında, ürperiyorum.

"Sonsuza kadar burada saklanamazsınız, Brooke." diyor ağır bir ses tonuyla. "Burada güvende olduğunuzu sanıyorsun. Fakat sizin için gelecekler. Bree'yi al ve saklan."

Ayakları üzerinde doğrularak, bana doğru yaklaşıyor ve omuzlarımdan tuttuğu gibi beni sarsmaya başlıyor. Gözlerinden alevler saçarak, "BENİ DUYDUN MU ASKER!?" diye bağırıyor.

Ortadan kaybolmasıyla beraber, çarparak açılan kapı ve pencereleri, kırılan camların ahenksiz sesi takip ediyor.

Evimizin içine silahları çekilmiş bir halde, bir düzine köle avcısı doluyor. Üstlerinde herkesçe bilinen siyah uniformaları, kafalarında simsiyah maskeleri ile evin her bir köşesine dağılıyorlar. İçlerinden biri çılgınlık atan Bree'yi koltuktan çekerek, götürmeye başlıyor. Koşarak bana yaklaşan başka bir tanesi ise parmaklarını koluma geçirerek, silahını suratıma doğrultuyor.

Tetiği çekiyor.

Alt üst olmuş bir halde uyanıyorum.

Koluma saplanan parmakları halen hissedebiliyorum, gördüğüm rüya ve gerçeklik arasında karışmış olan kafama rağmen saldırıya geçmeye hazırım. Fakat dönüp baktığım zaman bu parmakların Bree'ye ait olduğunu ve kolumdan çektiğini görüyorum.

Güneş ışıkları odaya dolmaya başlamış ve ben hala babamın koltuğundayım. Bree kendinden geçmiş bir halde ağlıyor.

Koltukta doğrulurken, kendimi toparlamak için gözlerimi kırıştırıyorum. Tüm bunlar bir rüya mıydı? O kadar gerçek gibiydi ki.

Halen koluma yapışmış olan Bree, ağlayarak, "Korkutucu bir rüya gördüm!" diyor.

Ateşin uzun süre önce sönmüş olduğunu görüyorum. Parlak güneş ışıkları, sabahın ilerleyen saatlerinde olduğumuz gösteriyor. Koltukta uykuya dalmış olduğuma inanmıyorum. Daha önce bunu hiç yapmamıştım.

Kötü düşünceleri uzaklaştırmak için başımı iki yana sallıyorum. Rüyam o kadar gerçekçiydi ki yaşananların sahiden gerçekleşmediğine inanması güç geliyor. Babamı daha önce rüyalarımda defalarca görmüştüm, ancak hiçbirinde bu kadar doğrudan temasımız olmamıştı. Babamın halen odada olmadığına inanmak çok güç geliyor. Emin olmak için etrafıma bakıyorum.

Teselli edilmesi olanaksız olan Bree, kolumu çekiştirmeye devam ediyor. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

Dizlerimin üzerine eğilerek, Bree'yi kucaklıyorum. Bana sımsıkı sarılıyor.

"Rüyamda kötü insanların gelip, beni götürdüklerini gördüm! Ve sen beni korumak için yanımda değildin!". Omuzumda ağlamaya başlıyor. "Gitme" diye yalvarıyor çaresizce. "Lütfen, gitme. Beni terk etme!"

"Bir yere gittiğim yok." diyorum, ona sıkıca sarılarak. "Sakin ol...Hepsi geçti... Korkacak bir şey yok. Her şey yolunda."

Fakat içten içe her şeyin yolunda olmadığını farkındayım. Hatta tam tersi. Gördüğüm rüya beni rahatsız ediyor. Bree'nin de aynı şey hakkında bir kabus görmüş olması ise içimi hepten karartıyor. Kehanetlere inanmam ama bu yaşananların bir işaret olup olmadıklarını merak ediyorum. Fakat evin dışından hiçbir ses veya gürültü gelmiyor. Zaten birileri bir buçuk kilometreden fazla yakınıma yaklaşmış olsa, bunu derhal anlardım.

Bree'nin çenesini tutarak, göz yaşlarını siliyorum ve "Derin bir nefes al" diyorum.

Sözüme uyan Bree, yavaşça soluklanıyor. Suratıma zorlama bir gülüş yerleştiriyorum. "Bak, işte buradayım. Sorun yok. Sadece kötü bir rüyaydı. Tamam mı?" diyorum.

Bree, kafasını sallayarak onaylıyor.

"Sadece aşırı yorgunsun," diyorum. "Ayrıca ateşin de var. O yüzden kötü rüyalar görmem normal. Her şey düzelecek."

Dizlerim üzerinde, Bree'ye sarılırken, yola çıkmam gerektiğini, dağa tırmanıp, yeni evimiz için gözcülük yapmam ve bize yemek bulmam gerektiğini hatırlıyorum. Bree'ye bunu nasıl söyleyeceğimi ve onun vereceği tepkiyi düşününce, geriliyorum. Zamanlamam bundan daha kötü olamazdı. Onu şimdi yalnız başıma bırakmam gerektiğini nasıl söyleyebilirim? Bu birkaç saatliğine olsa bile. Bir yanım bütün gün evde kalıp, ona göz kulak olmam gerektiğini söylüyor; ancak ne kadar hızlı davranırsam, işleri o kadar çabuk halledeceğimi ve daha kısa süre içinde güvende olacağımızı da biliyorum. Tüm gün hiçbir şey yapmadan, öylece durarak geceyi bekleyemem. Ayrıca aptalca rüyalarımız yüzünden planları alt üst edip, gündüz vakti harekete geçme riskini göze alamam.

Elimden geldiğince tatlı bir gülümsemeye Bree'nin suratına düşmüş saçları topluyorum. Takınabileceğim en güçlü ve olgun ses tonu ile konuşmaya başlıyorum.

"Bree, beni dinlemeni istiyorum. Bir süre için dışarıya çıkmam-"

"HAYIR!" diye feryat ediyor. "BİLİYORDUM! Aynı rüyamdaki gibi! Beni terk edeceksin! Ve asla geri dönmeyeceksin!"

Omuzlarını sıkıca tutarak, onu sakinleştirmeye çalışıyorum.

"Öyle bir şey yok." diyorum güven verici bir ses tonuyla. "Sadece birkaç saatliğine dışarı çıkmalıyım. Bu gece oraya vardığımız zaman evimizin güvende olacağından emin olmalıyım. Yemek için de bir şeyler avlamam gerekiyor. Lütfen, Bree, beni anlamalısın. Seni de yanıma alırdım ama bunun için fazla hastasın ve dinlenmen gerekiyor. Birkaç saate kalmaz, dönerim. Söz veriyorum. Hem sonra, bu gece oraya hep beraber gideceğiz. İşin en iyi kısmı ise ne biliyor musun?"

Yavaşça bana bakıyor, gözleri halen yaşlı ve bilmediğini söyler bir şekilde kafasını sallıyor.

"Bu gecedan itibaren, yukardaki evimizde güvende olacağız ve her gece şöminemizi yakarak, istediğimiz gibi karnımızı doyuracağız. Avlanmak ve balık tutmak için evden uzaklaşmam da gerekmeyecek. Seni asla yalnız bırakmak zorunda kalmayacağım."

"Peki Sasha da gelebilir mi?" diye soruyor gözyaşlarının arasından.

"Tabii ki gelebilir." diyorum. "Sana söz veriyorum. Lütfen, bana güven. Senin için döneceğim. Seni asla tek başına bırakmam."

"Söz veriyor musun?" diye soruyor.

Elimden gelen en ağırbaşlı şekilde, gözlerimi bile kırpmadan ona bakıyorum.

"Söz veriyorum."

Bree'nin gözyaşları yavaşlıyor ve en sonunda tatmin olmuş bir şekilde kafasıyla onaylıyor.

Bu durum ben üzüyor olsa da hızlıca öne doğru eğilerek, kafasına bir öpücük konduruyorum. Hemen ardından ise odanın kapısından dışarı çıkıyorum. Biliyorum ki eğer orada bir saniye bile daha kalırsam, evden ayrılacak gücü asla bulamam.

Kapanan kapının sesi ardımda yankılanırken, kız kardeşimi bir daha göremeyeceğim fikrini kafamdan bir türlü atamıyorum.

Ü Ç

Sabah saatlerinin parlak ışıkları altında dağa tırmanıyorum. Güçlü bir ışık kardan yansıyor. Bembeyaz bir evrenin içinde gibiyim. Güneş o kadar kuvvetli ışıldıyor ki etrafımdaki parlaklığı görüşümü engelliyor. Bir şapka veya güneş gözlüğüne sahip olmak için her şeyi yapardım.

Çok şükür ki bugün hava rüzgarsız ve güne göre daha sıcak. Tırmandıkça, çevremde eriyen buzların tepeden aşağı doğru minik ırmaklar halinde akışını ve çam ağaçlarının yapraklarından düşen büyük kar yığınlarının gümbürtüsünü işitiyorum. Kar yumuşamış olduğu için, yürümek de kolay bir hale gelmiş.

Omuzumdan geriye bakıp, aşağıda uzanan vadiyi gözden geçiriyorum. Yollar, sabah güneşinin altında kısmen de olsa

tekrar görünebilir bir hale gelmişler. Bu durum beni endişelendirse bile böyle işaretleri ciddiye aldığım için kendimi azarlıyorum. Daha güçlü olmalıyım. Daha akli başında olmalıyım, tıpkı babam gibi.

Yükseklere çıktıkça güçlenen rüzgara karşı kapüşonumu kafama geçiriyorum ama keşke yeni atkımı da taksaymışım. Ellerimi birbirine kenetlemiş ovuştururken, keşke eldivenlerim de olsa, diyorum ve hızımı arttırıyorum. Oraya çabucak ulaşmaya niyetliyim. Kulübenin etrafını kolaçan edip, geyiği araştırdıktan sonra bir an önce Bree'ye döneceğim. Belki birkaç kavanoz reçel de alırım; böylece Bree'nin neşesi de yerine gelir.

Dünden kalan izlerimi, eriyen karın arasından halen seçebiliyorum. Bu sefer, tırmanış da daha kolay oluyor. En fazla yirmi dakika sonra, dün bulduğum yüksekteki düzlüğe ulaşıyorum.

Önceki gün olduğum yerde bulunduğuma eminim ama kulübeyi göremiyorum. O kadar iyi saklanmış bir vaziyette ki bakmam gereken yeri bildiğim halde görmek olanaksız. Acaba doğru yerde miyim, diye şüpheleniyorum. Ayak izlerimi takip ederek, dün tamı tamına üzerinde durduğum noktaya varıyorum. Kafamı biraz kaldırdığım zaman, nihayet kulübeyi tespit ediyorum. Kendini bu kadar iyi saklamasına şaşarak, burada yaşama konusunda iyice cesaretleniyorum.

Durup, etrafa kulak kesiliyorum. Akan dere dışında her yer sessizlik içinde. Dünden beri bir gelen olmuş diye, kendiminkiler dışında, içeri veya dışarı doğru çıkan başka ayak izlerinin olup olmadığına bakıyorum. Bir tane bile yok.

Kapının yanına yaklaştığımda, kendi etrafımda 360 derece dönerek, ormanın içini ve ağaçları tarıyorum. Benim ardımdan buraya gelmiş olabilecek birilerine dair izler arıyorum. Bir süre bu şekilde etrafı gözlüyorum. Hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey yok.

Sonunda tatmin oluyorum. Evin gerçekten de sadece bize ait oluşu, beni rahatlattı.

Kardan dolayı sıkışan ağır kapıyı açmamla beraber parlak ışıklar içeriye doluyor. Kafamı eğip, içeri girdiğimde, ışıktan dolayı sanki içeriyi ilk defa görüyormuşum gibi hissediyorum. En az hatırladığım kadar sıcak ve konforlu. En az yüz yıllık, kendine özgü geniş ahşap döşemelere sahip olduğunu fark ediyorum. İçerisi epey sessiz. Açık, küçük pencerelerden içeriye giren ışık oldu güçlü.

Odayı bir de bu aydınlığın içinde tarayarak, önceden kaçırılmış olabileceğim bir şey var mı diye bakıyorum. Eğilerek gizli kapının kolundan tutuyorum ve hızla açıyorum. Yerden kalkan tozlar, güneş ışığının içinde yüzmeye başlıyorlar.

Merdiveni aşağı indiriyorum. Bu sefer etrafa vuran ışık sayesinde aşağıda nelerin olduğunu daha iyi seçebilirim. Burada yüzlerce kavanoz olmalı. Tespit ettiğim birkaç ahududu reçelinden iki tanesini kapıp, aynı cebe sıkıştırıyorum. Bree buna bayılacak. Sasha da.

Üstünkörü incelediğim diğer kavanozlar arasında neredeyse her çeşit yiyecek var: turşular, domatesler, zeytinler, lahana turşuları. Ayrıca farklı malzemelerden yapılmış reçellerin her birinden, en az bir düzine kavanoz bulunuyor. Arka kısımlarda daha bile fazlası var, ancak bunları incelemek için vaktim yok. Bree ile ilgili düşünceler daha ağır basıyor.

Merdiveni yukarı çekip, gizli kapıyı örttükten sonra hızla kulübeden çıkıyorum ve giriş kapısını sıkıca kapıyorum. Tekrar kapının önünde durarak, etrafı gözden geçiriyorum ve birinin izliyor olabileceği ihtimaline kendimi hazırlıyorum. Fakat gene izleyen kimse yok. Belki bu aralar ben fazla gerginimdir.

Yaklaşık yirmi yedi metre ileride bulunan, geyiği ilk gördüğüm noktaya doğru ilerliyorum. Yaklaşmak üzereyken, babamın av bıçağını çekiyor ve yanımda tutuyorum. Geyiği tekrar görebilme ihtimalinin çok düşük olduğunu biliyorum, ancak belki bu hayvanda, tıpkı benim gibi, alışkanlıkları olan bir canlıdır. Ne onu takip edebilecek kadar süratliyim ne de üzerine atılacak kadar hızlıyım. Ayrıca ne tabancam ne de gerçek anlamda ava uygun bir silahım var. Ancak tek bir şansa sahibim, o da bıçağım. Her zaman uzun mesafelerden hedefi tam on ikiden vurabilme yeteneğimle gurur duymuşumdur. Bıçak fırlatmak, babamı etkilemeyi başarabildiğim, en azından beni asla düzeltmeye veya geliştirmeye ihtiyaç duymayacağı kadar sahip olduğum, tek yeteneğimdi. Bunun yerine yeteneğimi ondan aldığımı söyleyerek, durumdan kendine pay çıkarırdı. Fakat gerçek şu ki bu konuda benim yarım kadar bile yetenekli değildi.

Daha önce de durmuş olduğum yerde, ağacın arkasına eğilerek saklanıyorum ve bıçağım elimde, düz araziye izlemeye başlıyorum. Duyabildiğim tek ses rüzgarın uğultusu.

Eğer geyiği görürsem ne yapacağımı kafamda canlandırıyorum: yavaşça ayağa kalkıp, nişan aldıktan sonra bıçağı fırlatacağım. Önce gözlerine nişan alırım diye düşünüyorum ama ardından boğazında karar kılıyorum: bu sayede birkaç santim ıskalasam bile, bıçağın başka bir yere saplanma şansı olacak. Eğer ellerim çok üşümemişse ve eğer atışım isabetli olursa, işte belki o zaman, küçük bir ihtimal dahi olsa, geyiği yaralayabilirim. Fakat bunların hepsinin ihtimallerden ibaret olduğunun farkındayım.

Dakikalar geçiyor. On, yirmi, otuz...Dinmiş olan rüzgar, fırtına olarak geri dönüyor ve ağaçlardan süpürdüğü kar tanelerini sanki suratıma doğru üflüyor. Zaman ilerledikçe daha da üşüyor ve hissizleşiyorum. Acaba bu kötü bir fikir miydi, diye düşünmeye başlıyorum. Açlıktan karnıma tekrar bir ağrı saplanıyor fakat, her şeye rağmen bunu denemek zorunda olduğumun farkındayım. Taşınma işinin altından kalkabilmek için alabileceğim tüm proteini almalıyım, özellikle de eğer motosikleti tepeden yukarı çıkarmayı düşünüyorsam.

Bir saatlik bekleyişin ardından neredeyse donmak üzereyim. Vazgeçip, dağdan insem mi, diye ciddi şekilde düşünmeye başlıyorum. Belki bunun yerine gidip balık tutmaya çalışmalıyım.

Uzuvlarımda kan dolaşımın sağlamak ve ellerimin çevikliğini kaybetmemesi için kalkıp, etrafta dolaşmaya karar veriyorum. Ellerimi şimdi kullanmaya kalksam, büyük ihtimalle hiçbir işe yaramazlar. Ayaklarımda üzerinde doğrulduğum vakit, sırtımın ve dizlerimin tutulduğunu anlıyorum. Küçük adımlar atarak, karda yürüyorum. Dizlerimi kaldırarak, büküyorum ve sırtımı, sağa ve sola çeviriyorum. Bıçağı kemerime geri taktıktan sonra, ellerimi ovuşturup, üzerlerine defalarca hohlayarak tekrar hissetmelerini sağlıyorum.

Birden olduğum yerde donup kalıyorum. İlerlerde bir dal kırılıyor ve bir hareket sezinliyorum.

Yavaşça dönüyorum. Orada, tepenin üstünde, bir geyik görüş alanıma giriyor. Yavaş, temkinli adımlarla, toynaklarını nazikçe kaldırarak ilerliyor. Kafasını eğerek, bir yaprağı çiğnemeye başlıyor, ardından ise dikkatlice ileri doğru bir adım daha atıyor.

Kalbim heyecandan çarpıyor. Nadiren babam yanımdaymış gibi hissederim ama bugün kesinlikle öyle. Sesi, kafamın içinde yankılanıyor: Kıpırdama. Sessizce nefes al. Burada olduğunu anlamasına izin verme. Odaklan. Eğer bu hayvanı alışıya edebilirsem, en az bir hafta boyunca ben, Bree ve Sasha'ya yetecek kadar yiyeceğimi olacak. Buna ihtiyacımız var.

Açıklığa doğru birkaç adım attığımda, onu daha net görebiliyorum: iri bir geyik, yaklaşık yirmi beş metre uzakta. Beş hatta on metre uzağımda olsaydı kendimi daha rahat hissederdim. Bu mesafeden fırlatabilir miyim bilmiyorum. Belki hava biraz daha sıcak ve geyik de hareket etmiyor olsaydı evet, o zaman fırlatırdım. Fakat geyik hareket halinde, aramızda bir sürü ağaç var ve ellerim

de uyuşmuş bir halde. Sahiden de bilmiyorum. Ama eğer kaçırsam, geyiğin buraya bir daha asla dönmeyeceğini biliyorum.

Onu incelerken, ürkütmekten korkuyorum. Yakınlaşmasını bekliyorum ama buna niyeti yok gibi.

Ne yapacağımı bulmaya çalışıyorum. Hızla koşmaya başlar, elimden geldiğince ona yaklaştıktan sonra bıçağı fırlatabilirim. Ama bu salakça olurdu: bir adım bile atmaya kalksam, yerinden fırladığı gibi kaybolacaktır. Sürünerek yaklaşmayı denesem mi, diye kafamdan geçiriyorum. Fakat bunun da işe yarayacağı şüpheli. Tek bir çıt sesi bile onu kaçırmaya yetecektir.

Seçeneklerimi iyice tartıyorum. İleri doğru küçük bir adım atarak kendimi bıçağı fırlatmaya hazır bir hale getiriyorum. Fakat bu küçük adımın bir hata olduğu anlaşılıyor.

Ayağımın altında kırılan bir dal parçasının çıkardığı ses, geyiğin kafasını hızla doğrultup, bana bakmasına neden oluyor. Gözlerimiz birbirine kilitleniyor. Beni gördüğünü ve kaçmaya hazırlandığını anlayabiliyorum. Bunun tek şansım olduğunu bildiğim için kalbim hızla atıyor. Zihnim, hiçbir şey düşünemez halde.

Hızla hareket etmeye başlıyorum. Bıçağı uzanıp, onu kemerimden çekiyorum ve ileri doğru büyük bir adım atıyorum.

Yeteneğimden sonuna kadar yararlanmaya çalışarak koluma ardıma doğru çekiyor ve bıçağı boğazına doğru fırlatıyorum.

Babamın ağır Deniz Piyadeleri bıçağı havada dönerek ilerlerken, bir ağaca çarpmaması için dua ediyorum. Havada dönüp, üzerinden ışıklar saçan bu şey, bir güzellik abidesi. Tam o anda geyiğin arkasını dönerek, koşmaya başladığını fark ediyorum.

Olan biteni görebilmek için fazla uzaktayım ancak yemin ederim ki daha saniyeler geçmeden hayvanın etine saplanan bıçağın sesini duyabiliyorum. Fakat halen kaçmaya devam eden geyiğin yaralanıp, yaralanmadığını anlayamıyorum.

Bende onun ardından koşmaya başlıyorum. Demin durduğu yere ulaşıyorum ve karın içindeki parlak kırmızı kanı görünce, şaşırıyorum. Kalbim heyecan içinde atarken, cesaretleniyorum.

Kan izlerini takip ederek koşuyorum, kayaların üzerinden atladıktan yaklaşık kırk metre sonra onu buluyorum; karlara saplanan gövdesinden uzanan bacakları, halen titriyordu. Bıçağın boğazına saplanmış olduğunu görüyorum. Tam da nişan aldığım yerden.

Geyik halen yaşıyor ve ben çektiği acıyı nasıl dindirebileceğimi bilmiyorum. Çektiği acıyı görebildiğim için, kendimi çok kötü hissediyorum. Ona hızlı ve acısız bir ölüm yaşatmak istediğim halde, bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Eğilip, bıçağı saplandığı yerden çıkarıyorum ve işe yarayacağını umut ederek, süratli bir şekilde boğazını kesiyorum. Birkaç saniye içinde kanı püskürmeye başlıyor ve bir on saniye daha geçmeden, bacakları kıpırdanmayı kesiyor. Gözleri de hareket etmeyi kestiğinde, nihayet öldüğünü anlıyorum.

Elimde bıçağım, ölmüş hayvana bakarken, suçluluk duygusu her yanıma sarıyor. Bu kadar güzel ve savunmasız bir hayvanı öldürdüğüm için kendimi bir barbar gibi hissediyorum. İçinde bulunduğum anda, bu ete ne kadar ihtiyacımızın olduğunu ve onu yakaladığım için ne kadar şanslı olduğumu düşünemedim olanaksız. Tek düşünebildiğim, birkaç dakika önce bu hayvanın da tıpkı benim gibi hayatta ve nefes alıyor olduğu. Şimdi ise ölü. Kıpırtısız halde karda yatan geyiğe bakarken, kendimden nefret ediyorum ve utaniyorum.

Tam o anda kulaklarım bir ses yakalıyor. Önce bunun doğru olamayacağını düşündüğüm için, sesi umursamıyorum. Fakat birkaç saniye sonra yükselen ve yaklaşan sesin gerçek olduğunu anlıyorum. Sesin ne olduğunu anladığım zaman, kalbim delicesine atmaya başlıyor. Bu bölgede bu sesi daha önce sadece bir kere duymuştum. Bir motordan çıkan haykırırlar bunlar. Araba motorundan.

Şaşkınlık içinde, donup kalıyorum. Motorun gittikçe artan sesi yaklaşırken, bunun sadece tek bir anlamı olabileceğini biliyorum. Köle avcıları. Kimse bu kadar yükseğe çıkmaya cesaret edemez veya uğraşmaz da.

Geyiği ardımda bırakarak, ormanın içine doğru, kulübeyi geçerek, tepeden aşağı doğru depar atmaya başlıyorum. Motor sesleri kuvvetlendikçe Bree'yi, onun evde tek başına oturuyor oluşunu düşünüyorum. Hızımı arttırmaya çalışarak, karlı bayırdan aşağı sendeleyerek koşuyorum. Kalbim sanki ağzımda atıyor gibi.

O kadar hızlı koşuyorum ki yüz üstü düştüğümde nefesim kesiliyor ve dizlerim ile dirseklerimi çizikler içinde kalıyor. Tekrar doğrulmaya çalışırken vücudumdaki kan lekelerini fark ediyorum ama umurumda bile değiller. Bir süre yavaşça koşuktan sonra tekrar hızlanıyorum.

Düşe kalka da olsa, sonunda düzlüğe varabiliyorum. Bu noktadan, dağın aşağısında kalan evimizi görebiliyorum. Kalbim duracak gibi oluyor: karın üzerinde rahatça seçilebilen tekerlek izleri var ve doğrudan evimize ulaşıyorlar. Ön kapımız ardına kadar açık. Daha kaygı verici olan şey ise Sasha'nın havlamıyor oluşu.

Aşağı doğru koştuğumda, kapının önüne park edilmiş duran iki arabayı daha iyi seçebiliyorum: köle avcılarının aitler. Tamamen siyaha boyalı arabaların, yere yakın ve yapılan eklemelerle hepten devasa hale gelmiş gövdeleri ile irice tekerlekleri ve camlarını örten demirleri var. Arabaların kaportalarını süsleyen Arena Bir amblemini buradan bile görmek mümkün: bir elmasın tam ortasına yerleştirilmiş bir çakal. Arena'yı beslemek için buradalar.

Tepenin iyice aşağılarına koşuyorum. Çakmağımı çıkarmalıyım. Ceplerime uzanarak, kavanozları çıkartarak, yere fırlatıyorum. Ardımdan gelen kırılma seslerini duyuyorum ama umurumda bile değil. Şu an hiçbir şeyin bir önemi yok.

Evle aramda yüz metre kaldığı zaman, araçların çalışmaya başladığını ve evden ayrılmak üzere olduklarını görüyorum. Kavisli kır yoluna doğru yöneliyorlar. Neler olduğunu anladığımda, gözyaşlarına boğuluyorum.

Otuz saniye sonra ulaştığım evin yanından geçerek, onları yakalayabilme umuduyla yola doğru koşuyorum. Evin boş olduğunu çoktan biliyorum.

Çok geç. Tekerleri izleri bilmem gereken her şeyi söylüyorlar. Dağdan aşağı baktığımda, onları görebiliyorum. Bir kilometre uzaktalar ve gittikçe hızlanıyorlar. Koşarak onları yakalamam imkansız.

Emin olmak için tekrar eve doğru koşmaya başlıyorum. Belki Bree, küçük bir ihtimal olsa da, bir yerlere saklanabilmiş veya onu bırakıp, gitmişlerdir. Açık olan ön kapıdan içeri dalmamla beraber karşılaştığım görüntü beni dehşete düşürüyor: her yer kan içinde. Siyah üniforması içinde yerde yatan ölü bir köle avcısının boynundan kanlar akıyor. Yanında ise Sasha, ölü bir halde uzanıyor. Yan tarafından akan kana bir kurşun yarası sebep olmuş gibi görünüyor. Dişleri ise halen köle avcısının boynuna saplanmış haldeler. Yaşananlar, kafamda belirginleşiyor: Bree'yi korumaya çalışan Sasha, eve giren adamı yere devirerek, dişlerini boynuna geçirmiş ve diğerleri de onu vurmuş olmalı. Fakat buna rağmen adamı bırakmamış.

Var gücümlle Bree'ye seslenerek, evin tüm odalarını tek tek ararken, sesimdeki çaresizliği seçebiliyorum. Bu artık benim tanıyamadığım bir ses; çıldırmış bir insanın sesi.

Fakat tüm kapıları ardına kadar açık olan odaların içleri ise, boş.

Köle avcılarını kız kardeşimi esir aldı.

D Ö R T

Babamın evinde, oturma salonunda şok olmuş bir şekilde duruyorum. Bugünün geleceğinden her zaman korkmuştum; ama sonunda gelmiş olmasına halen inanamıyorum. Suçluluk hissi, her yanıma sarmış durumda. Bizi ele veren dün gece yaktığımız ateş miydi? Dumanı mı gördüler? Neden daha dikkatli olmadım ki?

Bu sabah Bree'yi tek başına bıraktığım için de kendimden nefret ediyorum, hele ki ikimiz de o kabusları gördükten sonra. Göz yaşları içinde gitmemem için bana yalvaran suratı gözlerimin önüne geliyor. Neden onu dinlemedim ki? İç güdülerime neden güvenmedim? Geriye dönüp baktığım zaman, babamın beni uyarmış olduğu hissinden kurtulamıyorum. Niçin ona kulak vermedim?

Fakat artık bunların hiçbir önemi yok ve bu düşünceler beni çok kısa bir süreliğine yavaşlatıyor. Harekete geçmeye hazırım ve Bree'yi öylece bırakacak değilim. Köle avcılarının peşine düşerek, Bree'yi kurtarmak için çok az bir vaktim var ve bunu evde oyalanarak kaybedecek değilim.

Ölü köle avcısının cesedini hızla inceliyorum; şu ünlü, baştan aşağı siyah renkte olan ordu üniformasını, ayaklarında siyah botlar, üzerine geçirdiği siyah pardösü, gene siyah renkte, ordu tipi bir pantolonla tamamlamış. İçine giydiği uzun kollu siyah gömleğinin üstüne ise vücudunu sıkıca saran siyah bir deri ceket geçirmiş. Ayrıca üzerinde Arena Bir sembolü (köle avcılarının damgası) bulunan siyah bir maske ile küçük ve gene siyah olan bir kask var. Ancak bu ona pek de yardımcı olmadı; Sasha gene de dişlerini boğazına geçirebilmeyi başarmış. Sasha'ya göz attığımda, nutkum tutuluyor. Köle avcılarına karşı direnebildiği için ona minnettarım. Onu da tek başına bıraktığım için pişmanlık duyuyorum. Cesedine göz ucuyla bakıyorum ve Bree'yi kurtardıktan sonra buraya geleceğime ve onu hak ettiği şekilde gömeceğime dair yemin ediyorum.

Kıymetli bir şeyler bulmak için köle avcısının üstünü arıyorum. Silah kemerini alarak, sıkıca belime sarıyorum. Kemerde bir tabanca ve silah kılıfı var. Tabancayı hızla çekerek, gözden geçiriyorum: tamamen dolu, kusursuz bir şekilde çalışıyor. Bu resmen altın değerinde ve artık ona ben sahibim. Kemerde ayrıca birkaç adet şarjör bulunuyor.

Kaskımı çıkarıp, suratına bakıyorum; sandığımdan daha da genç olduğunu görünce şaşırıyorum. 18'den büyük olamaz.

Tüm köle avcıları acımasız kelle avcıları değiller; bazıları, esas gücü ellerinde bulunduran Arena yöneticilerinin insafına kalmış bir halde, bu göreve zorla veriliyorlar. Yine de ona karşı acıma hissettiğim falan yok. Bu işe ister zorla, ister kendi isteğiyle girmiş olsun, sonuçta buraya benim ve kız kardeşimin hayatını almak için geldi.

Bir an önce peşlerine düşerek, onları takip etmek istiyorum. Fakat kendimi tutarak, önce evden neler kurtarabileceğime bakıyorum. Peşlerine düştüğümde nelere ihtiyacım olacağını biliyorum ve bu evde fazladan geçireceğim bir veya iki dakika, her şeyi değiştirebilir. Yerden aldığım kask kafama tam oturduğu için şanslıyım. Siyah siperliği, karın kör edici ışıklarını engellemekte işime yarayacaktır. Aşırı şekilde ihtiyaç duyduğum kıyafetlerini yağmalıyorum. Köle avcısının aşırı hafif ve sağlam bir malzemedен üretilmiş eldivenleri, benim ellerime de rahatça giriyor. Arkadaşlarım büyük el ve ayaklarım yüzünden benimle hep dalga geçerlerdi. Bu durumdan ben de çok utanırdım ama şimdi, hayatımda ilk kez, bu durumdan memnunum. Üzerinden çıkardığım ceket birazcık büyük gelse de yine de tam oturuyor sayılır. Cesedine baktığımda ufak tefek bir yapısını olduğunu fark edip, ne kadar şanslı olduğumu düşünüyorum. Neredeyse aynı ölçülerdeyiz. Kalın ve sağlam olan ceket, bir çeşit tüy ile astarlanmış. O kadar şanslıyım ki hayatımda hiç bunun kadar lüks ve sıcak tutan bir şey giymemiştim. Artık en sonunda, soğukla yüzleşebilirim.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.